

РОБЪРТ ХАУЪРД

ХОРАТА ОТ ЧЕРНИЯ КРЪГ

Превод от английски: Георги Стоянов, 1997

chitanka.info

Отхвърляйки предложението на наследника на Кобад Шах — Аршак, да се върне на служба в Иранистан и да брани кралството от нападенията на крал Йездигерд, Конан отива на изток в полите на Химелийските планини по северозападната граница на Вендия. Той е около трийсет и пет годишен, в разцвета на физическите си сили, известен в целия цивилизован и варварски свят от Пиктланд до Китай.

1.

ГИБЕЛТА НА ЕДИН КРАЛ

Кралят на Вендия умираше. През горещата, душна нощ камбаните на храма звъняха, но шумът от тях почти не проникваше в стаята със златен купол. Там върху постлания с кадифени възглавници подиум, Бунда Чанд се бореше за живота си. Капки пот блестяха върху тъмната му кожа. Пръстите му мачкаха златотъканата постеля под него. Вените на слепоочията му бяха изпъкнали като сини възгета, очите му бяха разширени от близостта на смъртта. Бунда Чанд беше млад и нито беше пронизан от копие, нито във вените му течеше отрова. Треперещи робини бяха коленичили пред подиума, а сестра му, деви^[1] Ясмина, надвесена над него, го гледаше напрегнато. С нея беше вазам — благородник, остарял на служба в кралския двор.

Когато далечният тътен на барабани достигна до слуха ѝ, Ясмина, в бурен израз на гняв и отчаяние, отметна нагоре глава.

— Свещениците с техния шум! — извика тя. — Те не са по-умни от лекарите, които стоят безпомощни! Не, кралят умира и никой не може да каже защо. Умира... а аз стоя безсилна до него. Кой ще го спаси!

— Нито един мъж от Айодя няма да се пожертва заради него, ако това изобщо може да помогне, деви — отговори вазам. — Тази отрова...

— Казвам ти, че не е отрова! — извика тя. — Още от раждането му го пазят така грижливо, че и най-хитрите отровители да не могат да се доберат до него. Петте черепа, които се белеят на кулата на Китес, свидетелстват за безуспешните опити. Както добре знаеш, десет мъже и десет жени винаги са опитвали храната и виното му и петдесет въоръжени бойци денонощно са пазили стаята му, както я пазят и сега. Не, не е отрова. Магия е... черна, смъртоносна магия...

Тя млъкна, тъй като кралят заговори. Синкавите му устни не се движеха, а в изцъклените му очи нямаше никакви признаци на живот.

Но гласът му се извиси в странен вик, неясен и далечен, сякаш я викаше отвъд огромни бездни, над които духат силни ветрове.

— Ясмина! Ясмина! Сестро моя, къде си? Не мога да те намеря. Всичко е потънало в мрак, изпълнен с воя на силни ветрове!

— Братко! — извика Ясмина, стискайки отпуснатата му ръка. — Тук съм! Не ме ли познаваш...

Пълната безизразност на лицето му я накара да замлъкне. От устата му се изтръгна тихо стенание. Робините до подиума хленчеха от страх, а Ясмина се удари по гърдите от мъка.

В друга част на града, от затворен с решетки балкон един мъж гледаше към дългата улица, по която злоещо се размахваха факли. Те осветяваха вдигнати нагоре тъмни лица, върху които блестеше само бялото на очите.

Мъжът вдигна широките си рамене и се върна в украсената с арабески стая. Беше висок, добре сложен и богато облечен.

— Кралят още не е умрял, а вече се чуват погребални песни — каза той на друг мъж, кръстосал крака върху рогозка в ъгъла. Той беше с кафява наметка от камилска вълна, със сандали и със зелен тюрбан на главата. Изразът му беше спокоен и безучастен.

— Всички знаят, че той няма да дочака зората — отговори мъжът.

Първият го изгледа въпросително.

— Това, което не мога да разбера — каза той, — е защо трябваше да чакам толкова дълго, за да го поразят твоите магии. Ако сега наистина са го убили, защо не го сториха месеци по-рано?

— Уменията, които ти наричаш магия, също се подчиняват на космически закони — отговори мъжът със зеления тюрбан. — И при тях, както при други дела, звездите насочват действията. Дори моите учители не могат да променят разположението на звездите. Докато не се подредят в определен ред, те не могат да извършат тази черна магия. — С дългия си нечист нокът той начерта съзвездията върху покрития с мраморни плочки под. — Наклонът на луната определя нещастие за краля на Вендия — звездите са в безпорядък, Змията е в къщата на Слона. При такова разположение невидимите стражи са отстранени от Бунда Чанд. Към невидимите царства се открива път и след като е установен контакт, големите сили по този път се включват в действие.

— Контакт? — попита другият. — Да не би да намекваш за къдрицата от косата на Бунда Чанд?

— Да. Всичко изхвърлено от човешкото тяло, продължава да бъде свързано с него чрез невидими връзки. Жреците на Азура са запознати с тази истина, така че изрезките от нокти, коса и други принадлежали на кралското семейство внимателно се изгарят и пепелта грижливо се скрива. Но в отговор на настоятелната молба на принцесата на Козала, която обича Бунда Чанд, той й дал за спомен една къдрица от дългата си черна коса. По-късно златното ковчеже с къдрицата му било откраднато изпод възглавницата ѝ докато спяла. То било подменено с друго, което толкова приличало на първото, че тя никога не могла да установи разликата. Така истинската къдрица потеглила с камилски керван по дългия път към Пешкаури, оттам през прохода Зейбар, за да достигне в ръцете на онзи, за когото била предназначена.

— Само една къдрица — промърмори благородникът.

— Посредством нея душата може да се извади от тялото и се пренесе в бездните на подземния свят — отвърна мъжът на рогозката.

Благородникът го загледа любопитно.

— Не знам дали си човек или демон, Кемша — каза той най-после. — Малцина от нас представляват онова, което виждаме. Аз, когото кшатрианците познават като Керим Шах, принц на Иранистан, не съм по-голям подлец от мнозина уважавани хора. Всички по един или по друг начин са предатели. Половината от тях не знаят на кого служат. Аз поне нямам никакви колебания, че служа на туранийския крал Йездигерд.

— А аз на черните магьосници на Ймша — каза Кемша — и моите господари са по-силни от твоите, защото с изкуството си те постигнаха онова, което Йездигерд не може да постигне със сто хиляди саби.

Навън стенанията на хилядите покрусени оплаквачи се извисяваха до осеяния със звезди небосвод. Раковините виеха като ранени биволи.

В дворцовите градини факлите осветяваха полирани шлемове, извити саби и украсени със злато ризници. Всички бойци от

благородническите родове на Айодя бяха събрани в големия дворец или около него, а пред всяка сводеста порта и пред всяка врата стояха на стража петдесет стрелци с лъкове. Но Смъртта се промъкна в кралския палат и никой не можа да спре мъртвешкия ѝ ход.

На подиума под златния купол кралят отново извика измъчван от ужасни припадъци. Гласът му бе слаб и далечен. Деви се наведе над него разтреперана от страх, страх по-голям от ужаса на смъртта.

— Ясмина! — Отново онзи далечен, странен, измъчен вик, сякаш идващ от неизмеримо далечни царства. — Помогни ми! Аз съм далече от моя дом! Магьосници отмъкнаха душата ми. Те искат да прекъснат сребърната връв, която ме свързва с умиращото ми тяло. Те са се струпали около мен. Ръцете им са като на хищни зверове, а в очите им искрят червени огньове. Спаси ме, сестричке моя! Пръстите им ме изгарят като огън! Те ще убият тялото ми и ще прокълнат душата ми! Какво е това, което донесоха пред мен?... Ох!

При ужасния му и безнадежден вик Ясмина изпищя и се хвърли върху него, отдавайки се на мъката си. Бунда Чанд се разкъсваше от мъчителна конвулсия. От изкривената му уста излизаше пяна. Гърчещите се пръсти оставяха белези по раменете на момичето. Изведнъж изцъклената празнота изчезна от очите му, като дим, издухан от огън. Той погледна към сестра си и я позна.

— Братко! — изплака Ясмина. — Братко...

— Бързо! — каза Бунда Чанд и отслабващият му глас прозвуча смислено. — Сега зная какво ме носи към погребалната клада. Бях на далечно пътуване и разбрах. Магьосници от Химелийските планини измъкнаха душата от тялото ми и я затвориха далеч в една каменна стая. Там се мъчеха да скъсат сребърната нишка на живота и да захвърлят душата ми в тялото на един мръсен сомнамбул. Ах! Чувствам как и сега ме дърпат! Твоят вик и хватката на твоите пръсти ме върнаха, но си отивам. Душата ми все още се държи за тялото, но силата ѝ намалява. Бързо... убий ме, преди те да уловят душата ми завинаги.

— Не мога! — проплака Ясмина, удряйки се по голите гърди.

— Бързо, заповядвам ти! — В отслабващия му глас прозвуча властна нотка. — Ти винаги си се подчинявала на моите заповеди! Изпрати душата ми чиста на Азура! Побързай, за да не ме обречеш да прекарам вечността в тъмнина. Удряй, заповядвам ти! Удряй!

Ридаейки, Ясмина измъкна от колана си украсена със скъпоценни камъни кама и я зъби до дръжката в гърдите му. Той се вцепени, но после се отпусна. На безжизнените му устни застина тъжна усмивка. Ясмина се захлупи по очи върху покрития с тръстика под и започна да удря с юмруци. Навън звъняха камбаните, раковините ревяха, а жреците се пробождаха с медни ножове.

---

[1] Майка Богиня, имаща различни форми (хинд.) — Б.пр. ↑

2.

ВАРВАРИНЪТ ОТ ПЛАНИНИТЕ

Чандър Шан, комендант на Пешкаури, остави позлатеното перо и внимателно прочете написаното върху пергамента, подпечатан с официалния му печат. Той управляваше Пешкаури толкова дълго, само защото отмерваше всяка своя изговорена или написана дума. Опасността поражда предпазливост и само внимателният човек живее дълго в тази дива страна, където горещите вендиянски равнини се срещат с канарите на Химелийските планини. Един час езда на запад или на север и човек пресича границата и се озовава сред възвишения, където е в сила законът на ножа.

Комендантът беше самичък в стаята си, седнал пред изкусно инкрустирана абаносова маса. През широкия прозорец, отворен, за да влиза хлад, се виждаше част от синьото, осеяно с големи бели звезди химелианско небе. Съседният парапет приличаше на сенчеста линия, а по-нататък зъберите и амбразурите на крепостта едва се забелязваха под слабата звездна светлина. Крепостта беше силна, разположена отвъд стените на охранявания град. Вятърът, който раздвижваше гоблените на стената, донасяше слаби шумове от улиците на Пешкаури — случайни откъси от тъжна песен или дрънкане на цитра.

Заслонила с ръка очите си от светлината на маслената лампа, комендантът четеше написаното и устните му бавно се движеха. До слуха му достигнаха удари на конски копита отвъд външното укрепление. Последва остро повикване на стражата. Погълнат от написаното, комендантът не обърна внимание. Беше адресирано към вазама на Вендия. След обичайните поздравления писмото гласеше:

„Съобщавам на Ваше превъзходителство, че изпълних точно инструкциите ви. Седемте туземци са добре охранявани в затвора. Повторно изпратих в планините съобщение, че за преговорите относно тяхното

освобождаване, вождът им трябва да дойде лично. Той не предприе нищо, само ми съобщи, че ако пленниците не бъдат освободени, ще изгори Пешкаури и, моля за извинение Ваше превъзходителство, ще облече седлото си с кожата ми. Тъй като е в състояние да се опита да го направи, утроих броя на въоръжената охрана. Човекът не е роден в Гулистан. Не мога със сигурност да предвидя какъв ще бъде следващият му ход. Но тъй като това е желание на деви...”

Чандър Шан се надигна от стола от слонова кост, погледна към сводестата врата, посегна към извитата си сабя, която лежеше на масата и се спря.

Неканеният посетител беше жена, чиято прозрачна наметка не скриваше богатото облекло, а то от друга страна не скриваше гъвкавостта и красотата на високата ѝ и стройна фигура. Прозрачен воал, привързан към прическата ѝ с тройна златна плитка и украсен със златен полумесец падаше пред гърдите ѝ. Тъмните ѝ очи стрелнаха през воала учудения комендант. После с властен жест на бялата си ръка, тя разкри лицето си.

— Деви! — Комендантът коленичи пред нея. Изненадата и объркването повлияха върху тържествеността на неговия реверанс. Тя му махна с ръка да стане и той все още с ниско наведена глава, побърза да я заведе до стола от слонова кост. Първите му думи обаче изразяваха неодобрение:

— Ваше Величество! Много неразумно от ваша страна! Границата е неспокойна. Набезите откъм планините не престават: С голяма свита ли дойдохте?

— Свитата, която ме придружи до Пешкаури бе предостатъчна — отговори тя. — Настаних хората си в един хан и до крепостта дойдох с прислужницата си Гитара.

Чандър Шан изпъшка от ужас.

— Деви! Вие не разбирате опасността. На един час езда от това място хълмовете гъмжат от варвари, чиято професия е да убиват и да изнасилват. Между крепостта и града крадат жени, убиват мъже. Пешкаури не прилича на вашите южни провинции...

— Но аз съм тук и нищо ми няма — прекъсна го тя с нотка на нетърпение. — Показах пръстена с печата на стражата при портата и на този пред твоята врата и, макар че не ме познават, те ме пуснаха, без да докладват за мен. Вероятно предполагат, че съм таен куриер от Айодя. Но да не губим време. Никакво известие ли нямаш от вожда на варварите?

— Никакво, освен заплахи и проклетия, деви. Той е предпазлив и подозрителен. Смята, че му готвим клопка и може би не трябва да го виним за това. Кшатрианците невинаги спазват обещанията си към хората от планините.

— Трябва да го принудим да приеме условията ни! — прекъсна го Ясмина, а кокалчетата на стиснатите ѝ ръце бяха побелели.

— Нещо не мога да разбера. — Комендантът поклати глава. — Когато ми се отдаде случай да пленя онези седем варвари, аз докладвах на вазам, както беше прието тогава, но преди да мога да ги обеса, дойде заповед да ги задържа и да се свържа с техния вожд. Така ѝ постъпих, но той, както казах, се държи надменно. Тези хора са от племето на афгулийците, но той е чужденец, дошъл е от Запад. Нарича се Конан. Заплаших, че ако не дойде утре призори ще ги обеса.

— Всемогъщи Гоуд! — възкликна деви. — Добре си постъпил. Ще ти кажа защо издадох тези заповеди. Моят брат... — Тя се запъна, задави се и комендантът наведе глава с обичайния жест на уважение към починал монарх.

— Кралят на Вендия беше убит с магия — каза тя най-после. — Аз ще посветя живота си на унищожението на неговите убийци. Когато умираше той ми посочи улика и аз я проучвам. Прочетох скрижалите на Селос и говорих с безименни отшелници в пещерите под Джелай. Научих как и от кого е бил убит. Неговите врагове са черните магьосници от планината Ймша.

— Велики Азура! — прошепна Чандър Шан пребледнял.

Очите ѝ го пронизаха.

— Страхуваш ли се от тях?

— Кой не се страхува от тях, Ваше Величество? — отговори събеседникът ѝ. — Те са черни дяволи, обитаващи безлюдните хълмове отвъд Зейбар. Според преданията рядко се намесват в живота на смъртните хора.

— Не зная защо убиха моя брат — отговори тя, — но се кълна пред олтара на Азура да ги унищожа! Нужна ми е помощта на човек отвъд границата. Без такава помощ една кшатрианска армия никога няма да достигне до Ймша.

— Да — промърмори Чандър Шан. — Това, което казвате, е вярно. На всяка стъпка по пътя ще се водят боеве с космати планинци. Те ще хвърлят огромни камъни от околните височини, ще изскачат с дългите си ножове от всички ъгли. Някога туранийците са си проправили път през Химелийските планини, но колцина са се завърнали в Курусун? Малко от онези, които се спасили от сабите на кшатрианците, разбили техните войски при река Джумда и отново видели Секундерам.

— Значи ще трябва да командвам мъже отвъд границата — каза тя, — мъже, които знаят пътя към планината Ймша...

— Но хората от племената се страхуват от черните магьосници и отбягват свещената планина — прекъсна я коменданта.

— Вождът, Конан, също ли се страхува? — попита тя.

— Е, колкото до него — промърмори той, — съмнявам се, че има нещо, от което този дявол да се страхува.

— И други ми казаха същото. Следователно, той е човекът, към когото трябва да се обърна. Той иска да бъдат освободени седемте пленника. Много добре, в замяна на тях искам главите на черните магьосници! — Гласът ѝ звънтеше от омраза. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, главата — отметната назад, гърдите и се повдигаха от възмущение. Тя беше олицетворение на неукротима ярост.

Комендантът отново коленичи, защото мъдростта му подсказваше, че жена в подобно състояние е опасна, като сляпа кобра за всеки около нея.

— Ще бъде както желае Ваше Величество. — После, когато Ясмина изложи по-спокойно своя план, Чандър Шан се изправи и си позволи предпазливо да я предупреди: — Не мога да предскажа каква ще бъде реакцията на вождя Конан. Туземците са винаги размирни, а аз имам основания да вярвам, че туранийски емисари ги подбуждат да нападнат нашите граници. Както Ваше Величество знае, туранийците са се настанили в Секундерам и други северни градове, макар че планинските племена не са победени. Крал Йездигерд отдавна гледа алчно на югозапад и може би търси да постигне чрез предателство

онова, което не можа да постигне с оръжие. Не е изключено Конан да е един от неговите шпиони.

— Ще разберем — отговори тя. — Ако той обича хората си, утре заран ще бъде пред портите. Аз ще прекарам нощта в крепостта. В Пешкаури дойдох маскирана и настаних свитата си в хан, вместо в двореца. Освен моите хора, само ти знаеш за присъствието ми тук.

— Ще ви придружа до покоите ви, Ваше Величество — каза комендантът. Когато излязоха от стаята, Чандър Шан махна с ръка на застаналия на пост войн и той остана зад тях с вдигнато за поздрав копие.

Зад вратата, покрита с воал подобен на Ясмининия, чакаше нейната прислужница. След множеството завои, широкият, осветен от мъжделиви факли коридор ги отведе до помещенията, запазени за изтъкнати гости. Преди това никой от кралското семейство не беше оказвал чест на крепостта. Чандър Шан беше обезпокоен от мисълта, че апартаментът не е подходящ за такава високопоставена личност като деви. Когато Ясмина го освободи, той се поклони и побърза да излезе. Макар че комендантът не разгласи нейната самоличност, той нареди на всички прислужници от крепостта да обслужват кралската особа. Пред вратите ѝ разположи взвод от копиеносци, сред които беше и войнът, който пазеше бствената му стая. В своята загриженост беше забравил да сложи на негово място друг.

Комендантът едва си бе отишъл и Ясмина неочаквано се сети, че възнамерява да обсъди с него нещо друго. Отнасяше се за минали действия на някой си Керим Шах, благородник от Иранистан, който преди да дойде в двореца в Айодя, беше живял известно време в Пешкаури. Тази нощ, когато го зърна в Пешкаури, в нея възникна неопределено подозрение. Чудеше се, дали той я беше следвал от Айодя. И тъй като беше наистина забележителна деви, тя не извика коменданта отново, а изскочи в коридора и забърза към стаята му.

След като влезе в стаята си Чандър Шан затвори вратата и отиде до масата. Взе писмото, което бе написал и го накъса на парчета. Миг по-късно чу мек звук откъм съседния прозорец. Погледна и зърна за момент очертанията на някакво тяло. В следващия момент в стаята се появи един мъж. В ръката му блестеше дълъг нож.

— Шшшт! — предупреди мъжът. — Не вдигай шум или ще лиша деви от едно доверено лице!

Комендантът прибра протегнатата си ръка към сабята на масата. Той познаваше добре мълниеносната бързина на планинците.

Неканеният гост беше висок силен и пъргав. Беше облечен като планинец, но тъмните черти на лицето и блестящите сини очи не отговаряха на облеклото му. Чандър Шан никога не беше виждал човек като него. Не беше от Изтока, по-скоро беше варварин от Запада. Но видът му беше див и застрашителен, като на рошавите туземци, които обитават планините на Гулистан.

— Вмъкна се като крадец през нощта — отбеляза комендантът, възвърнал малко от самообладанието си, макар да си спомни, че пред вратата му няма стража. Планинецът не можеше да знае това.

— Изкачих се по крепостната стена — изръмжа натрапникът. — Един от стражата се наведе над назъбената стена и аз го ударих по главата с дръжката на ножа си.

— Ти да не би да си Конан?

— Кой друг може да бъде? Нали изпрати съобщение, че искаш да дойда, за да разговаряме. Е, всемогъщи Кром, ето ме! Стой настрана от масата или ще те изкормя!

— Искам просто да седна — отговори комендантът и внимателно се отпусна на стола от слонова кост, който беше отместил от масата. Конан се движеше неспокойно, поглеждаше недоверчиво към вратата и опитваше с пръст острия като бръснач ръб на дългия три фута нож. Не ходеше като афгулиец и беше прям, докато един човек от Изтока щеше да хитрува.

— Ти държиш затворени седем от моите хора — каза той грубо. — Отказа откупа, който ти предложих. Какво, по дяволите, искаш?

— Да обсъдим условията — отговори предпазливо Чандър Шан.

— Условия? — В гласа му прозвуча нотка на застрашителен гняв. — Какво ще рече това? Не ти ли предложих злато?

Чандър Шан се засмя.

— Злато? В Пешкаури има повече злато, отколкото си виждал през живота си.

— Лъжеш — отвърна Конан. Видях сука на ковачите в Курусун.

— Значи си видял повече злато, отколкото е виждал някога някой афгулиец — поправи се Чандър Шан. — И това е само нищожна част

от богатствата на Вендия. Защо трябва да приема златото? Ние ще имаме по-голяма полза, ако обесим тези крадци.

Конан избълва една злобна ругатня и дългата сабя потрепери в ръката му. Мускулът на кафявата му ръка се изду.

— Ще разцепя кратуната ти като зряла диня!

Буен син пламък трепна в очите на планинеца, но Чандър Шан вдигна рамене, макар да не откъсваше очи от острата стомана.

— Лесно можеш да ме посечеш и вероятно след това да избягаш през стената. Но това няма да спаси седемте планинци. Моите хора сигурно ще ги обесят, а те са главатари сред афгулийците.

— Това ми е известно — изръмжа Конан. — Племето им ме преследва като глутница вълци, защото не съм осигурил тяхното освобождаване. Кажи ми направо какво искаш, защото, Кром ми е свидетел, ако няма друг начин, ще събера орда и ще я доведа до самите порти на Пешкаури.

Гледайки мъжа, стиснал заплашително ножа в ръка, Чандър Шан не се съмняваше, че е способен да изпълни закана си. Комендантът не вярваше, че една орда планинци може да превземе Пешкаури, но не желаше околността да бъде опустошена.

— Има една задача, която ако изпълниш — каза той, подбирайки внимателно думите си, сякаш бяха бръсначи. — Има...

В този момент Конан отскочи назад и се обърна към вратата. Варварският му слух беше доловил откъм коридора бързи стъпки с меки пантофи. Вратата се отвори и в стаята се втурна стройна, облечена в копринена наметка фигура. Тя затвори вратата зад себе си, но видя планинеца и внезапно спря.

— Деви! — Чандър Шан скочи на крака, загубил ума и дума от страх.

— Деви! — Думата прозвуча от устата на планинеца като ехо от експлозия. Чандър Шан видя как в сините очи на едрият мъж припламна разбиране и вълнение.

Комендантът извика отчаяно и сграбчи сабята си, но планинецът се хвърли с мълниеносна скорост върху него. С един страхотен удар на дръжката на ножа си събори коменданта на пода, сграбчи обърканата деви и изскочи през прозореца. Чандър Шан, който с мъка се изправи на крака видя мъжа, изправен в рамката на прозореца, видя развяващата се пола и размахващите се бели крайници на пленницата

и чу неговия тържествуващ глас: „Сега ще видим дали ще посмееш да обесиш моите хора!“. После Конан прескочи парапета и изчезна. До ушите на коменданта достигна ужасен писък.

— Стража! Стража! — изкрещя Чандър Шан и клатушкайки се като пиян се отправи към вратата. Той я отвори и залитайки тръгна по коридора. Виковете му се отразиха в стените на коридорите, а дотичалите бойци видяха коменданта да се държи за счупената си глава, от която течеше кръв.

— Изкарайте конниците! — изрева той. — Бе извършено похищение! — Дори в своята ярост той запази достатъчно здрав разум, за да премълчи цялата истина. Комендантът внезапно спря, когато чу чаткане на копита, отчаян писък и дивия вик на варварско ликуване.

Последван от обърканите стражи Чандър Шан се спусна към стълбището. В двора на крепостта винаги стоеше кавалерийско отделение, готово веднага да препусне. Комендантът поведе ескадрона подир беглеца, макар че главата му така силно се въртеше, че трябваше да се държи с ръце за седлото. Той не разкри самоличността на жертвата, а само каза, че онази благородничка, която е носела пръстена с кралския печат е отвлечена от вожда на афгулийците. Похитителят нито се виждаше, нито се чуваше, но Чандър Шан знаеше по кой път ще поеме — пътя, който водеше право към прохода Зейбар. Нощта беше безлунна. Колибите на селяните неясно се очертаваха на звездната светлина. Зад тях се простираха мрачната крепост и кулите на Пешкаури. Пред тях се извисяваха черните прегради на Химелийските планини.

3.

КЕМША ИЗПОЛЗВА МАГИЯ

При настъпилото объркване никой не забеляза как девойката, съпровождаща деви, се измъкна през голямата сводеста порта на крепостта и изчезна в тъмнината. Нахлупила на главата си качулката от наметалото си, тя затича право към града. Не вървеше по открития път, а направо през нивите и през склоновете, заобикаляйки огради и прескачайки напоителни канали с такава лекота, сякаш беше мъж. Преди да достигне градската стена, шумът от конските копита на ескадрона заглъхна далеч по пътя към планините. Тя не отиде при голямата порта, под която стражите, подпрени на копията, проточваха шии в тъмнината и обсъждаха необичайната активност в крепостта. Момичето заобиколи, докато стигна до едно място, където над назъбените стени се виждаше върхът на кулата. Там тя сложи ръце на устата си и тихо извика.

Почти моментално над амбразурата се показва една глава и по стената се спусна въже. Момичето го хвана, пъкна крак в стъпалото и махна с ръка. Бързо и плавно я изтеглиха по отвесната каменна стена. Миг по-късно се прехвърли през зъбците и стъпи на плоския покрив на къщата, построена до стената. Там, до един отворен капак, стоеше мъж с наметало от камилска вълна. Намотаваше въжето тихо без никакви признаци на умора от това, че бе изтеглил по високата четиридесет стъпки стена една зряла жена.

— Къде е Керим Шах? — попита тя задъхана от продължителното тичане.

— Спи в къщата долу. Носиш ли някакви новини?

— Конан открадна деви от крепостта и сега препуска с нея към планините! — Тя изстреля новините припряно, думите се прескачаха в устата ѝ.

Кемша остана напълно спокоен, само кимна с покритата си с тюрбан глава.

— Керим Шах ще се зарадва от тези новини — каза той.

— Почакай! — Девойката обви гъвкавите си ръце около врата му. Тя дишаше тежко, но не от умора. Очите ѝ блестяха на лунната светлина като черни скъпоценни камъни: Вдигнатото ѝ нагоре лице беше близко до лицето на Кемша, но макар че не отблъсна прегръдката ѝ, той остана безучастен.

— Не казвай на хирканиеца! — каза тя задъхана. — Нека да използваме тази информация за себе си! Комендантът отиде в планината със своята конница, но той може също да преследва и призрак. Комендантът не е казал на никого, че е отвлечена деви. Никой в Пешкаури и в крепостта не знае за това, освен нас двамата.

— Но каква полза можем да имаме ние с теб от това? — възрази мъжът. — Моите господари са ме изпратили с Керим Шах, за да му помагам по всякакъв възможен начин...

— Помогни на себе си! — извика тя гневно. — Свали ярема от врата си!

— Искаш да кажеш... да не изпълня заповедта на моите господари? — възкликна той, а тя почувства как тялото му изстина в ръцете ѝ.

— Да! — отговори тя и го разтърси. — Ти също си магьосник! Защо се примиряваш да бъдеш слуга, да използваш силата си само, за да помагаш на другите? Използвай възможностите си за себе си!

— Това е забранено! — Той трепереше като болен от треска. — Аз не съм от Черния кръг. Само по заповед на черните магьосници си позволявам да използвам знанията, които те са ми дали.

— Но ти можеш да ги използваш! — възрази тя разгорещено. — Направи така, както те моля! Конан отвлече деви като заложница срещу седемте планинци, хванати от коменданта. Убий ги, така че Чандър Шан да не може да ги замени за свободата на деви. Тогава ние ще отидем в планините и ще я отвлечем от афгулийците, С ножовете си те не могат да устоят срещу твоята магия. Като откуп ще получим богатствата на вендиянските крале... а после, когато те станат наши, можем да ги измамим и да я продадем на краля на Туран. Ще получим богатства, които ще надхвърлят и най-големите ни мечти. С тях можем да си наемем бойци. Ще превземем Корбул, ще изгоним туранийците от планините и ще изпратим нашите войски на юг. Ще станем крал и кралица на империя!

Кемша също дишаше тежко и трепереше като лист в прегръдката ѝ. Лицето му, покрито с едри капки пот, сивееше на звездната светлина.

— Обичам те! — извика тя страстно, притисна се към него, почти задушавайки го в прегръдката си. — Ще те направя крал. От любов към теб предадох господарката си. И ти от любов към мен предай господарите си! Защо се страхуваш от черните магьосници! От любов към мен ти вече наруши един от техните закони! Наруши и останалите! Ти си толкова силен, колкото и те!

Дори човек от лед не би устоял на нейната изгаряща страст и жар, С нечленоразделен вик той я притисна към себе си, наклони главата ѝ назад и обсипа с целувки очите, лицето и устните ѝ.

— Ще го направя! — Беше прегракнал от вълнение. Олюляваше се като пиян. — Изкуството, на което ме научиха моите господари ще използвам за себе си, а не за тях. Ние ще станем владетели на света... на света...

— Хайде! — Измъквайки се от прегръдката му тя го хвана за ръка и го поведе към изхода. — Най-напред трябва да се погрижим комендантът да не размени седемте афгулийци за деви.

Докато слизаха по стълбата, за да влязат в стаята, той се движеше като в мъгла. Керим Шах лежеше на дивана неподвижен, с ръка на лицето, като че да защити затворените си очи от светлината на месинговата лампа. Тя хвана ръката на Кемша и направи недвусмислен жест над собственото си гърло. Кемша вдигна ръка. После изражението на лицето му се смени и той се отдръпна.

— Аз съм ял хляба му — промърмори той. — Освен това, той не може да ни попречи.

Кемша поведе момичето през вратата, която водеше към виещи се надолу стълби. Когато тихите им стъпки заглъхнаха в нощния покой, спящият мъж стана от дивана. Керим Шах избърса потта от лицето си. Той не се плашеше от удар с нож, но се страхуваше от Кемша така, както човек се страхува от отровно влечуго.

— Хората, които готвят заговори по покривите, трябва да говорят тихо — промърмори той. — Кемша се е обърнал срещу господарите си, той е единствената ми връзка с тях. Аз не мога повече да разчитам на тяхната помощ. Отсега нататък ще действам както намеря за добре.

Като се изправи, той отиде бързо до масата, извади от пояса си молив и пергамент и написа няколко реда:

„До Косру Хан, комендант на Секундерам.

Конан Кимериецът, отмъкна деви Ясмина в афгулийските села. Това представлява благоприятна възможност да похитим и деви, което кралят отдавна желае. Веднага изпрати три хиляди конници. Ще ги посрещна в долината Гурашах с местни водачи.“

Той подписа бележката с име, което нямаше нищо общо с Керим Шах.

После извади от една златна клетка пощенски гълъб и завърза със златен конец за крака му навития на руло пергамент. Отиде до двукрилият прозорец и хвърли птицата в тъмната нощ. Гълъбът трепна, разпери криле, за момент се задържа във въздуха и отлетя като сянка. Вземайки шлема, сабята и наметалото си Керим Шах изскочи от стаята и забърза надолу по витата стълба.

Затворническите килии в Пешкаури бяха отделени от града с масивна стена, на която имаше само един сводест вход с обкована с желязо врата. Над свода гореше зловещ червен светилник, а до вратата беше клекнал страж с копие и щит.

Стражът, наведен над копието и прозявайки се от време на време, изведнъж се изправи на крака. Струваше му се, че не е задремвал, но въпреки това пред него стоеше мъж, когото не беше видял да се приближава. Мъжът беше с наметало от камилска вълна и зелен тюрбан. Чертите на лицето му бяха неясни, но чифт святкащи очи блестяха на зловещата светлина.

— Кой е? — попита стражът, насочвайки напред копието си. — Кой си ти?

Непознатият не изглеждаше смутен, макар че копието опря в гърдите му. Погледът му се впи в човека срещу него с необикновена сила.

— Какво си длъжен да правиш? — попита непознатият.

— Да пазя портата! — отговори прегракнал стражът. Той стоеше вдървен като статуя. Очите му бавно се изцъкляха.

— Лъжеш! Ти си длъжен да ми се подчиняваш. Ти погледна в очите ми и душата ти повече не ти принадлежи. Отвори тази врата!

Вдървен, с изопнати и бледи, като на картина черти, стражът се обърна, извади от пояса си един голям ключ, пъхна го в масивната ключалка и отключи вратата. После застана мирно, с невиждащи, вперени право пред себе очи.

Една жена се измъкна от сенките и сложи нетърпелива ръка върху лакътя на хипнотизатора.

— Заповядай му да ни докара коне, Кемша — прошепна тя.

— Не е необходимо — отговори магьосникът. Леко повишавайки глас, той каза на стража: — Повече не си ми нужен. Убий се.

Испаднал в транс, стражът подпря края на копието си в основата на стената и намести острия му връх срещу тялото си, точно под ребрата. После бавно, равнодушно се отпусна с цялата си тежест върху острието, което прободде тялото му и излезе между раменете. Стражът се плъзна надолу по пръта, падна на земята, а копието остана да стърчи над него като ужасно стебло, израснало от гърба му.

Момичето гледаше с изумено възхищение, докато Кемша не я хвана за ръка и не я поведе през портата. Факли осветяваха тясното пространство между външната и вътрешната стена, между които през кратки разстояния имаше сводести врати. В ограденото пространство крачеше един боец, толкова уверен в сигурността на затвора, че не проявяваше никакво подозрение. Беше много късно. Този път ракшата не губи време за хипноза, макар че действията му се сториха на момичето повече на магия. Стражът насочи заплашително копие и отвори уста да вдигне тревога.

С лявата си ръка Кемша бутна настрана копието, както човек би преместил сламка, а дясната протегна напред, сякаш да погали боеца по врата. Той безмълвен падна по лице, а главата му увисна на счупения врат.

Без да го погледне Кемша продължи право към сводестата врата и сложи ръка на тежката бронзова дръжка. Разнесе се звук от разцепване на дърво и вратата се отвори навътре. Момичето го последва и видя, че дебелото тиково дърво висеше нацепено, бронзовите болтове изкривени и изскочили от гнездата си, а огромните панти счупени. Кемша беше опиянен от свободата си и горд от силата си като млад великан, който напруга мишци, ликуващ и надменен от своята мощ.

През разбитата врата те влязоха в малък двор, осветен от светилници. Насрещната врата представляваше широка решетка от железни пръти. За тях се държеше една космата ръка, а в тъмнината зад решетката блестяха очи.

За момент Кемша остана мълчаливо загледан в сенките, откъдето към него беше отправен изгарящ със силата си поглед. После мушна ръката си под наметалото и отново я извади. От разтворените му пръсти върху плочите се посипа блещукащ прах. Лумна зелен пламък. На кратковременната ослепителна светлина зад решетката ясно се откриха телата на седмина мъже — високи, космати планинци, облечени в окъсани дрехи. Не говореха, стояха неподвижни, с впити в пръчките космати пръсти, а в очите им се четеше страх от смъртта.

Огънят угасна. Остана само слабо тлеене, трептяща топка от святаща зелена светлина, която пулсираше и примигваше на плочите пред краката на Кемша. Планинците я гледаха втренчено като хипнотизирани. Тя трепна, удължи се, превърна се в светъл зелен облак и се изви нагоре в спирала. Светлината се извиваше и гърчеше като сянка на огромна змия. После се разшири и се изду в блестящи дипли и вихри, израсна в облак, който се понесе тихо над плочите — право към решетката. Мъжете наблюдаваха неговото приближаване с широко отворени очи. Прътите се тресяха от отчаяното стискане на жилавите им пръсти. Брадясалите устни се разтваряха, но от тях не излизаше никакъв звук. Зеленият облак легна върху прътите и ги закри. Той премина като мъгла през решетката и скри мъжете. От развиващите се дипли се чу заглушено ахване като на човек, паднал неочаквано във вода. Това беше единственият звук.

Кемша докосна ръката на момичето, което стоеше зейнало и гледаше с широко отворени очи. Тя механично се отмести от него и погледна назад през рамото си. Мъглата вече се разнасяше. Близко до пръчките тя видя чифт обути в сандали крака с обърнати нагоре пръсти. Зърна неясните очертания на седем неподвижни, тела.

— А сега ще яхнем такъв бърз кон, какъвто не е отглеждан в никой човешки обор — каза Кемша. — Утре преди зори ще бъдем в Афгулистан.

4.

СРЕЩА В ПРОХОДА

Деви Ясмина не можеше ясно да си спомни подробностите по своето отвлечане. Изненадата и силата я зашеметиха. У нея беше останало само объркано впечатление от вихъра на събитията — ужасяващата хватка на една силна ръка, изгарящите очи на нейния похитител и горещият му дъх върху тялото ѝ. Страхът от скока през прозореца върху парапета, лудешкият бяг по назъбените стени и покривите я смрази, безразсъдното спускане по въжето прикрепено за зъбеца на крепостната стена — всичко това в представите на деви представляваше объркана плетеница. По-жив беше споменът от вихрения бяг под сенките на дърветата, носейки я като дете, скокът върху седлото на буйния планински жребец, който се изправи на задните си крака и изцвили. После изпита чувство, че лети, а изпод копитата на препускащия по склоновете кон изскачаха искри.

Когато умът на момичето се проясни, тя изпита страхотен гняв и срам. Беше ужасена. Смяташе, че на владетелите на златните кралства на юг от Химелийските планини не им достига благородство. Тя беше деви на вендиското страшилище и беше изпаднала в царски гняв. Тя, Ясмина, да бъде носена на седло от вожд на планинско племе, както се кара обикновена мома на пазар! Когато почна да се гърчи, той просто стегна огромните си мускули и тя за първи път в живота си изпива принудата на превъзхождаща я физическа сила. Върху тънките си крайници чувстваше ръцете му като железни. Той я погледна и ѝ се усмихна. На звездната светлина зъбите му блеснаха със своята белота. Юздата лежеше свободно върху развяващата се грива на жребеца, мускулите на огромните му гърди ритмично се изпъваха, докато препускаше по осеяната с огромни камъни пътека. Конан седеше спокойно, почти небрежно на седлото, яздейки като кентавър.

— Ти, планинско куче! — Ясмина дишаше тежко, разтреперана от срам, гняв и съзнание за безпомощност. — Ти си позволяваш... ти

си позволяваш! Ще платиш с живота си за тази дързост! Къде ме водиш?

— В селата на Афгулистан — отговори той, поглеждайки през рамо.

Зад тях, отвъд баирите, светеха факли и той видя сигнална светлина, която показваше, че голямата порта е отворена. Избухна в гърлен и силен като планински вятър смях.

— Комендантът е изпратил конница подире ни — каза той. — Всемогъщи Кром, очаква ни весело преследване! Ти как мислиш, деви... ще платят ли за една кшатирианска принцеса с цената на седем живота?

— Ще изпратят войска да обесят теб и твоето дяволско племе — обеща му тя уверено.

Той отново се засмя и я намести по-удобно на рамото си. Тя обаче прие това като нова обида и поднови безплодната си борба, докато не разбра, че усилията ѝ просто го развеселяват. Освен това развяваните от вятъра и от борбата леки копринени дрехи се бяха разбъркали скандално. Тя реши, че високомерното подчинение е недостойно и изпадна в примиренческо безмълвие.

Когато навлязоха в прохода, Ясмина почувства как дори гневът ѝ притихна от благоговение пред черната паст на още по-черните стени, които се издигаха като огромни укрепления, за да попречат на техния път. Сякаш някакъв гигантски нож беше изрязал от твърдата скала стените на Зейбар. От двете страни се издигаха стръмни склонове, високи хиляда стъпки. Дори Конан се затрудняваше да вижда добре, но той познаваше пътя и можеше дори нощем да го следва. Знаеше, че въоръжените мъже ги преследват и на звездна светлина. Затова Конан не намали темпото на коня. Голямото животно не проявяваше никакви признаци на умора. То препускаше по пътя, който минаваше по долината, изкачваше се по склона, префуча покрай един нисък хребет, където от двете страни се подаваха коварни шисти и излезе на път, следващ гънките на лявата стена.

В тази тъмнина Конан не забеляза засадата, поставена от зейбарските планинци. Когато минаха покрай черното устие на дефилето, което се откриваше към прохода, през въздуха префуча копие и се заби в хълбока на жребца. Голямото животно потрепери,

пророни сълза и рухна по средата на стъпката си. Конан, усетил посоката на копието, реагира с бързината на стоманена пружина.

Когато конят падна, той скочи невредим, като държеше момичето високо, за да я предпази от сипещите се камъни. Конан скочи като котка на крака, бутна момичето в една пукнатина на близката скала и се обърна с лице към тъмнината. Беше измъкнал ножа от ножницата.

Объркана от бързината на събитията, неразбираща какво точно се е случило, Ясмина видя как една сянка се спусна в тъмнината, чу боси крака леко да стъпват по скалата, окъсани дрехи да се развяват на вятъра от бързото движение. Тя зърна блясък на стомана, чу звън от удар, контра удар и хрущене на кости. Дългият нож на Конан разцепи черепа на нападателя.

Конан отскочи назад, прикривайки се под заслона на скалите. Навън в тъмнината мъжете се раздвижиха и се чу един гръмогласен рев:

— Какво, стъписахте ли се, кучета! Страх ли ви е? Влезте вътре, дявол да ви вземе, и ги заловете!

Конан трепна, взря се в тъмнината и извика:

— Яр Афзал! Ти ли си?

Чу се страхотно проклятие и гласът отговори внимателно:

— Конан? Ти ли си, Конан?

— Аз съм! — Конан се засмя. — Ела насам, стар кръволок такъв. Убих един от твоите хора.

Между скалите настъпи раздвижване, светна мъждива светлина после лумна пламък и с подскачане се насочи към него, а когато приближи, от тъмнината изскочи едно свирепо лице. Мъжът, който носеше факлата я вдигна високо, хвърли се напред и протегна шия, за да надзърне, между скалите. В другата си, ръка държеше голяма извита сабя. Конан пристъпи напред, прибра ножа в ножницата и другият изрева радостно.

— Наистина е Конан! Излезте от скалите, кучета! Конан е!

Останалите се приближиха към трепкащия кръг светлина — неспокойни, окъсани, брадясали мъже, с очи като на вълци и с дълги ножове в ръце. Те не видяха Ясмина, защото едрото тяло на Конан я скриваше. Но надзъртайки от прикритието си, за първи път през тази нощ тя изпита смъртен страх. Тези хора приличаха повече на вълци, отколкото на човешки същества.

— Какво преследвате в Зейбар през нощта, Яр Афзал? — попита Конан снажния главатар, който се усмихна като брадат вампир.

— Кой знае какво може да се случи в прохода, след като се стъмни? Ние, узулите сме нощни птици. Ами ти, Конан?

— Аз имам един пленник — отвърна кимериецът и като се отмести, откри свилата се девойка. Той протегна ръка в пукнатината и я измъкна навън.

Високомерното ѝ държание беше изчезнало. Тя гледаше плахо кръга от брадати лица и беше благодарна за силната ръка, която я държеше собственически. Преместиха факлата близо до нея и в кръга се чуха похотливи подхвърляния.

— Тя е моя пленница — предупреди Конан, гледайки многозначително осветеното тяло на човека, когото беше заклал. — Водих я в Афгулистан, но вие убихте коня ми. Кшатрианците са подире ми.

— Ела с нас в моето село — предложи Яр Афзал. — В клисурата сме скрили коне. Ти казваш, че кшатрианците са наблизил зад теб?

— Толкова близо, че вече чувам чаткането на конските копита по камъните — отвърна Конан мрачно.

Хората моментално се раздвижиха. Факлата беше хвърлена и парцаливите фигури са сляха като призрази с тъмнината. Конан взе деви в ръце и тя не се възпротиви. Каменливият терен убиваше нежните ѝ крака през меките пантофи и тя се чувстваше малка и безпомощна в тази дива, първична тъмнина между огромните, мрачни скали.

Почувствал, че трепери от вятъра, който духаше в дефилето, Конан смъкна окъсаното наметало от раменете си и я уви в него. Той изсъска в ухото ѝ, предупреждавайки я да не вдига шум. Ясмина не чу далечното чаткане на подкованите копита по скалите, което бяха чули планинците, но тя беше прекалено изплашена, за да не се подчини.

Не виждаше нищо, освен няколко бледи звезди високо горе, но разбра по сгъстяващата се тъмнина, че са влезли в устието на клисурата. Между хората настъпи раздвижване, конете станаха неспокойни. Конан размени няколко думи с някого, после се качи на коня на човека, когото беше убил и вдигна девойката пред себе си. Подобно на призрази хора и животни изчезнаха в потъналата в сянка клисура. Зад себе си на пътеката те оставиха мъртвия кон и мъртвия

човек. След по-малко от половин час ги намериха конниците от крепостта, които разпознаха човека като вазулиец и си направиха съответното заключение.

Въпреки желанието си, затоплена в ръцете на похитителя си, Ясмина започна да задремва. Движението на коня, макар и неравно, беше ритмично, което съчетано с умората и емоционалното изтощение я приспа. Тя беше изгубила чувство за време и посока. Движеха се в пълна тъмнина, всред която понякога съглеждаше неясни, огромни стени да се издигат над нея като черни укрепления или огромни черни канари, подпирани звездите. От време на време тя долавяше ехо от дълбините под тях или чувстваше студения вятър от шеметните височини над прохода. Постепенно тези възприятия избледняха, тя потъна в сънливост, звънтенето на копитата и скърцането на седлата едва достигаха до съзнанието ѝ.

Ясмина смътно долови, че са престанали да се движат, а тя е свалена и отнесена настрана. После я сложиха на нещо меко и шумящо. Тя чу Яр Афзал да се смее.

— Рядка награда, Конан. Подобаваш другар на един вожд на афгулийците.

— Не е за мен — достигна до ушите ѝ боботещият глас на Конан. — С тази жена ще откупя живота на седем мои вождове, дяволите да ги вземат.

Това беше последното, което чу, преди да потъне в безпаметен сън.

Тя спеше, а въоръжените мъже препускаха през тъмните хълмове. Съдбата на кралството се намираше в критично положение. Тази нощ по сенчести клисури и дефилета ехтяха удари от копита на галопиращи коне, звездната светлина блестеше върху шлемове и извити саби, докато фигури подобни на вампири се взираха в тъмнината по дерета и скали и се чудеха какво става.

Една група от тези мършави коне се намираше в черната като шахта клисура, докато препускащите конници преминаваха край тях. Техният главатар, добре сложен мъж, с шлем и наметало с позлатени нишки, държеше ръката си предупредително вдигната, докато не преминаха и последните войни. После той тихо се засмя.

— Сигурно са изгубили следата! Иначе щяха да открият, че Конан вече е пристигнал в афгулийските села. Ще са необходими

много ездачи да претърсят този кошер. На разсъмване нагоре към Зейбар ще препускат ескадрони.

— Ако в планините има бой, ще има и плячка — промърмори един глас зад него на иракзайски диалект.

— Така е — съгласи се мъжът с шлема. — Но нашата задача е да стигнем в долината Гараша и да чакаме там конниците, които преди зори ще преминат на юг от Секундерам.

Той удари с юздата и препусна навън от дефилето, а хората му го последваха — тридесет окъсани призраци, осветени от бледите звезди.

5. ЧЕРНИЯ ЖРЕБЕЦ

Когато Ясмина се събуди, слънцето отдавна беше изгряло. Без да става, тя се огледа смутено, чудейки се къде се намира. Добре си спомняше случилото се. Гъвките ѝ крайници се бяха вдървили от продължителната езда, здравата ѝ плът още чувстваше контакта с мускулестата ръка, която я доведе толкова далеч.

Лежеше на пълен със сухи листа и покрит с овча кожа сламеник, сложен направо върху пръстения под. Под главата ѝ вместо възглавница имаше сгънат овчи кожух, беше завита с парцаливо наметало. Намираше се в голяма стая с груби стени от неодялан камък, измазани с глина. Дебели греди поддържаха покрив от същия вид с отвор, към който водеше стълба за излизане. Нямаше прозорци, а само амбразури и една-единствена врата — здрава, бронзова, вероятно отмъкната от някоя погранична вендиянска кула. Срещу нея в стената имаше широк отвор, в който бяха зазидани изправени няколко здрави, дървени греди. Зад тях Ясмина видя един великолепен черен жребец да хрупа суха трева. Постройката не беше място за живеене, а укрепление и заедно с това конюшня.

В другия край на стаята до малък огън клечеше момиче с фланела и торбести панталони, каквито носеха жените на планинците. Тя печеше късове месо на желязна решетка, поставена върху камъни. На няколко стъпки от пода имаше пролука и част от пушека излизаше оттам. Останалата част се виеше на сини вълни из стаята.

Момичето погледна през рамо към Ясмина, показвайки дръзкото си, красиво лице. После продължи работата си. Отвън се чува гласове, някой отвори с ритник вратата и влезе Конан. Изглеждаше по-грамаден от когато и да е било, тъй като утринното слънце светеше зад него. Ясмина видя някои подробности, които ѝ бяха убягнали предната нощ. Дрехите му не бяха парцаливи. Широкият бакхарийски колан, на който беше закачена богато украсена ножница подходеше за дрехите на принц, а под ризата му се виждаше фина туранийска ризница.

— Пленницата ти се събуди, Конан — каза вазулийското момиче.

Той изсумтя, отиде до огъня, взе няколко парчета печено месо и ги сложи в каменно блюдо.

Клекналото момиче му се усмихна и направи двусмислен жест, на който той се усмихна свирепо, пхна крак под нея и я катурна на пода. Момичето изглежда много се развесели от тази груба шега, но Конан не му обърна повече внимание. Взе отнякъде голям комат хляб, медна кана с вино и занесе всичко това при Ясмина, която беше станала от сламеника и го разглеждаше подозрително.

— Груба храна за една деви, момиче, но това е най-доброто, което имаме — изсумтя той. — Все пак ще ти запълни стомаха.

Конан постави подноса на пода и тя изведнъж почувства вълчи глад. Без да каже нещо Ясмина кръстоса крака, взе подноса в скута си и започна да яде с пръсти, които в момента бяха единствените ѝ прибори за хранене. В края на краищата умението да се приспособява беше една от чертите на истинския аристократ. Конан стоеше пхнал палци в колана си и я гледаше. Той никога не беше сядал с кръстосани крака, по източен маниер.

— Къде съм? — попита неочаквано тя.

— В колибата на Яр Афзал, вождът на курумските вазули — отговори Конан. — Афгулистан се намира на много мили на запад. Известно време ще се крием тук. Кшатрианците те търсят из планините... племената вече изклаха няколко ескадрона.

— Какво си намислил да правиш? — попита тя.

— Да те държа докато Чандър Шан се съгласи на размяна срещу моите седем крадци на говеда — изсумтя той. — Вазулийките сега изстискват мастило от листа на шоки и не след дълго ти ще можеш да напишеш писмо на коменданта.

Пристъп на обичайния ѝ кралски гняв я разтърси, когато си помисли как се бяха провалили плановете ѝ, а тя се оказа пленница на същия онзи мъж, когото беше намислила да подчини на властта си. Ясмина хвърли чинията с остатъка от храната и скочи на крака почервеняла.

— Няма да напиша никакво писмо! Ако не ме върнеш в двореца, моите хора ще обесят седмината пленници и още хиляда други.

Вазулийското момиче се засмя подигравателно. Конан се намръщи, но точно в този момент вратата се отвори и Яр Афзал влезе

важно вътре.

Вазулийският вожд беше висок колкото Конан и с по-голяма обиколка, но до стегнатия Конан изглеждаше дебел и бавен. Той подръпна червената си брада и погледна многозначително вазулийското момиче. То стана и побърза да излезе. Тогава Яр Афзал се обърна към своя гост.

— Проклетите хора мърморят, Конан — рече той. — Искат да те убия и да взема момичето, за да получим откупа. Казват, че по дрехите ѝ личи, че е благородна дама. „Защо трябва афгулийските подлещи да извлекат ползата от нея — казват те, — когато ние сме тези, които поемаме риска да я пазим.“

— Заеми ми коня си — каза Конан. — Ще заминем и ще ви оставим.

— Пфу! — избоботи Яр Афзал. — Да не би да мислиш, че не мога да командвам собствените си хора? Ако ме ядосат ще им припари под краката! Вярно, че не те обичат — както не обичат никой друг чужденец, — но навремето ти ми спаси живота и аз няма да забравя това. Но да излезем, Конан. Пристигнал е разузнавач.

Конан завърза колана си и последва Яр Афзал. Той затвори вратата и Ясмина надзърна през амбразурата. През нея се виждаше пространството зад постройката. В далечния край имаше няколко колиби. Между големите бал вани играеха голи деца, далеч на хълма стройни жени си вършеха работата.

Точно пред къщата на вожда бяха наклекали в кръг космати, парцаливи мъже и гледаха към вратата. Конан и Яр Афзал стояха на няколко крачки пред нея, а между тях и кръга от бойци седеше кръстосал крака друг мъж. Той се обърна към вожда с грубия акцент на вазули, който Ясмина почти не разбираше, макар че част от нейното кралско образование включваше изучаване на иранистански и езиците близки до гулистанския.

— Говорих с Дагозай, който е видял конниците миналата нощ — каза разузнавачът. — Когато стигнали до мястото, където бяхме устроили засада на лорд Конан, той се промъкнал близо до тях. Подслушал разговорите. С тях бил Чандър Шан. Кшатрианците намерили убития кон и един от мъжете познал, че е конят на Конан. Намерили и мъжа, когото Конан уби и познали, че е вазулиец. Тогава отхвърлили плана си да отидат до Авгулистан, но не знаели от кое село

е убитият мъж. И така конниците отишли до най-близкото вазулийско село — това на Джугра, изгорили го и изклали много от хората му. Но хората на Коджур ги нападнали в тъмнината, изклали неколцина от тях и ранили коменданта. В мрака преди зазоряване оцелелите се прибрали в Зейбар. Но още преди изгрев-слънце се върнали с подкрепления и от сутринта се бият в планините. Говори се, че голяма армия претърсва хълмовете около Зейбар. Хората от племената точат ножовете си и правят засади във всички проходи от тук до долината Гараша. Освен това, Керим Шах се е върнал в планините.

Сред кръга се чу мърморене и Ясмина, когато чу името на човека, на когото бе престанала да вярва се наведе по-близо до амбразурата.

— Къде е отишъл? — попита Яр Афзал.

— Дагозай не знае. С него били тридесет иракзайци от подолните села. Отишли навътре в планините и изчезнали.

— Тези иракзайци са чакали, които вървят подир лъвовете да обират трохите — изръмжа Яр Афзал. — Те вземат алчно парите, които Керим Шах пръска между граничните племена, за да купува хора така, както се купуват коне. Не харесвам този човек, въпреки че ни е родственик от Иранистан.

— Не е дори и такъв — каза Конан. — Отдавна го познавам. Хирканианец е, шпионин на Йездигерд. Ако го хвана, ще окача кожата му на някой тамариск^[1].

— Ами кшатрианците! — запротестираха шумно мъжете в кръга. — Нима ще седим тук, за да ни изловят като зайци? Зейбарците не ни обичат. Те ще помогнат на кшатрианците да ни намерят.

— Нека дойдат — изсумтя Яр Афзал. — Ние можем да удържим дефилето срещу войска.

Един от мъжете скочи и замахна с юмрук към Конан.

— Ние да поемаме рисковете, а той да отмъкне възнаграждението? — измуча мъжът. — Трябва ли ние да се бием вместо него?

С една крачка Конан се озова пред него и се наведе, за да го погледне право в косматото лице. Кимериецът не беше измъкнал дългия си нож, но лявата му ръка стисна ножницата, насочвайки недвусмислено дръжката напред.

— Не искам никой да се бие вместо мен — каза той тихо. — Извади сабята си, ако си много смел, скимтящо куче!

Вазулиецът се отдръпна, озъбвайки се като котка.

— Само ме пипни и петдесет души ще те разкъсат на парчета! — озъби се той.

— Какво? — изрева Яр Афзал, а лицето му беше почервенияло от гняв. Мустаците му бяха щръкнали, коремът му се беше издул от ярост. — Да не би ти да си вожд на Курум? Чии заповеди изпълняват вазулийците, на Яр Афзал или на някакъв си жалък страхливец?

Мъжът се сви като бито куче пред своя непобедим вожд, а Яр Афзал отиде до него, сграбчи го за гърлото и започна да го души, докато лицето му не стана черно. После го събори на земята и застана над него със сабя в ръка.

— Има ли още някой, който да оспорва моята власт? — изрева той и войнственият му поглед обходи кръга.

Бойците му сведоха мрачно очи. Яр Афзал изсумтя презрително и прибра оръжието си в ножницата с жест, който беше връх на обидата. После ритна падналия агитатор с такава сила, че жертвата му изрева.

— Слез в долината при наблюдателите по височините и разбери, дали са видели нещо — заповяда Яр Афзал и човекът тръгна, разтреперан от страх, скърцайки със зъби от гняв.

Яр Афзал седна тежко на един камък, ръмжейки под мустак. Конан стоеше разкрачен близо до него, пъхнал палци в колана си, наблюдавайки внимателно събраните бойци. Те го гледаха начумерено и макар че мразеха чужденеца така, както само планинците могат да мразят, не се решаваха да предизвикат гнева на Яр Афзал.

— Сега слушайте, синове на безименни кучета, да ви разкажа как сме запланували двамата с лорд Конан да надхитрим кшатрианците.

Мъжът мина покрай колибите, където жените му подхвърлиха обидни думи и присмехи, относно неговото поражение и забърза към виещата се между хребетите и скалите пътека, водеща към началото на долината.

Когато отмина първия завой и се скри от селото, той внезапно се спря и зяпна глупаво. Не беше за вярване, че е възможно някой външен човек да влезе в курумийската долина, без да бъде открит от разположените по височините наблюдатели с ястребови очи. И все пак

край пътеката, с кръстосани крака седеше мъж в наметало от камилска вълна и зелен тюрбан на главата.

Вазулиеца отвори уста да извика, ръката му хвана дръжката на ножа. Но в този момент очите му срещнаха тези на непознатия и викът заглъхна в гърлото му, пръстите му се отпуснаха безжизнени. Той се вкамени като статуя с изцъклени и празни очи.

Така минаха няколко минути. После мъжът начерта с показалеца си върху прахта на скалата един тайнствен знак. Вазулиеца не видя непознатия да слага нещо в очертанията на този символ, но скоро там заблестя една кръгла, черна топка, която приличаше на полиран черен кехлибар. Мъжът със зеления тюрбан я взе и я подхвърли към вазулиеца, който машинално я пое.

— Занеси я на Яр Афзал — каза той и вазулиеца се обърна като автомат и тръгна назад по пътеката, държейки топката от черен кехлибар в протегнатата си ръка. Не се обърна, когато жените край колибите подновиха подигравките си, дори не ги чу.

Непознатият гледаше подир него със загадъчна усмивка. Отстрани на пътеката, се показва главата на едно момиче и го погледна с възхищение и лек страх.

— Защо направи това? — попита тя.

Той погали тъмните ѝ къдрици.

— Още ли си замаяна от полета с въздушния кон, та се съмняваш в моята мъдрост? — отвърна мъжът и се засмя. — Докато Яр Афзал е жив, Конан ще е между многобройните вазулийски бойци, а техните ножове са остри. Онова, което съм намислил дори за мен е по-сигурно, отколкото да се опитвам да го убия и да измъкна деви от тях. Никой магьосник не може да предскаже какво ще направят вазулийците и какво ще направи Конан, когато моята жертва предаде кълбото на Йезуд на вожда на Курум.

Яр Афзал спря пред колибата, изненадан и раздразнен, като видя мъжът, когото беше изпратил в долината.

— Защо си тук? — изрева вождът. — Заповядах ти да отидеш при наблюдателите! Ти не си имал време да отидеш при тях.

Мъжът не отговори. Той стоеше вдървен и гледаше с блуждаещ поглед към вожда, а в протегнатата си ръка държеше топка от черен кехлибар. Конан погледна над рамото на Яр Афзал, промърмори нещо и се пресегна да хване вожда за рамото, но точно в този момент Яр

Афзал в припадък на гняв удари човека с юмрук. Той падна на земята, падна и топката от черен кехлибар и се търколи в краката на Яр Афзал. Вождът, който изглежда я видя за първи път, се наведе и я взе. Мъжете, гледайки объркано към другаря си, изпаднал в безсъзнание, видяха как вождът се навежда, но не видяха какво взе от земята.

Яр Афзал се изправи, погледна към черния кехлибар и понечи да го сложи в пояса си.

— Отнесете този глупак в колибата му — изръмжа вождът. — Той има поглед на лотофаг^[2]. Аз... ай...

Върху насочената си към пояса дясна ръка той неочаквано почувства нещо живо, нещо, което не трябваше да бъде там. Гласът му затихна, докато стоеше и гледаше към нищото. В стиснатата си дясна ръка почувства някакво потрепване, някаква промяна, някакво движение, някакъв живот. Той вече не държеше в ръката си гладка, блестяща, безжизнена сфера. Яр Афзал не смееше да погледне. Езикът му прилепна към небцето, не можеше да разтвори ръката си. Неговите изненадани бойци видяха как очите му се разшириха, как цветът се дръпна от лицето му. После изведнъж от обраслата с брада уста се изтръгна агонизиращ рев. Силният воин се олюля и падна като поразен от мълния, с отметната напред дясна ръка, Яр Афзал лежеше захлупен по лице, а изпод разтворените му пръсти изпълзя един паяк — ужасно, черно, чудовище с космати крака, чието тяло блестеше като черен кехлибар. Хората извикаха и неочаквано отстъпиха назад. Насекомото изприпка в една пукнатина между скалите и изчезна.

Разтревожени бойците гледаха нервно, а над глъчката се извиси незначайно откъде един глас, чиято властна заповед отекна надалеч. По-късно всички, които бяха все още живи, отричаха да са извикали, но всички бяха чули гласа.

— Яр Афзал е мъртъв! Убийте чужденеца!

Този вик фокусира обърканите им умове в едно. Съмнение, смущение и страх изчезнаха в надигащата се жажда за кръв. Вазулийците мигновено откликнаха на повика. Мощният им вик разцепи небесата и те се втурнаха стремглаво през откритото пространство с развети наметала, блестящи ножове и мълнии в очите.

Движението на Конан беше толкова бързо, колкото и тяхното. Когато гласът извика, той скочи към вратата на колибата. Но вазулийците бяха по-близо до него, отколкото той до вратата и едва

стъпил с единия крак на прага, той трябваше да се извърне, за да парира удара на сабя, дълга цял ярд. Конан разцепи главата на мъжа, мушна се под един размахващ се нож и изкорми неговия притежател, повали с левия си юмрук един мъж, прободен друг в корема и гърбом запъна здраво рамене в затворената врата. Следствие саблените удари от страничните подпори хвърчаха трески, но под натиска на мощните му рамене вратата се отвори и той влетя в стаята гърбом. Когато Конан скочи към вратата, един брадат планинец се хвърли с всички сили към нея, изпревари го и полетя с главата напред пред Конан. Кимериецът спря, хвана го за панталона, внесе го вътре и затръшна вратата току пред лицата на останалите. При удара се чу шум от трошене на кости. За миг Конан залости вратата и светкавично се обърна, за да посрещне мъжа, който скочи от пода и се хвърли като луд към него.

Свита в един ъгъл Ясмина гледеше ужасена как двамата мъже се бият, как обикалят из стаята на моменти заплашвайки да я стъпчат. Проблясването и звънтенето на сабите им изпълваше пространството, а отвън тълпата виеше като глутница вълци, удряше с дългите си ножове по бронзовата врата, хвърляше огромни камъни по нея. Някой донесе един дънер и вратата започна да се тресе под страхотните удари. Запушила ушите си Ясмина гледеше изпълнена с ужас. Стаята се изпълни със сила и ярост, навън цареше разрушителна лудост. Жребецът в яслата цвилеше и се изправяше на задните си крака, удряше с копита в стените. Животното се завъртя и провря копитата си през преградата и точно тогава планинецът отстъпи назад под убийствените удари на Конан и попадна под копитата. Гърбът му се пречупи на три места като изгнил клон. Той отхвърча към кимериеца, понесе го със себе си и двамата паднаха като подкосени на пода.

Ясмина изпищя и изтича при тях. В смутения ѝ поглед и двамата приличаха на убити. Тя се пресегна, но в този момент Конан отхвърли трупа на планинеца и стана. Разтреперана тя го хвана за ръката.

— О, ти си жив! Аз мислех... мислех, че си мъртъв!

Конан погледна бързо лицето ѝ — бледо, с широко отворени тъмни очи.

— Защо трепериш? — попита той. — Какво те интересува дали съм жив или мъртъв?

Ясмина се поуспокои и се отдръпна от него, правейки жалък опит да влезе в ролята си на девичка.

— Ти си за предпочитане пред онези виещи вълци навън — отговори тя, сочейки към вратата, чийто каменен праг беше започнала да се руши.

— Няма да издържи още дълго — промърмори той, после се обърна и отиде бързо при жребеца в яслата.

Със стиснати ръце и затаен дъх Ясмина гледаше как чупи разцепените прегради и влиза при побеснялото животно. Жребецът се изправи над него с вдигнати копита, с бляскащи очи и зъби, с прибрани назад уши и изцвили страхотно. Конан скочи, хвана го за гривата и с неимоверна сила дръпна надолу животното и го принуди да стъпи на земята. Конят изпръхтя и потрепери, но се остави мъжът да му сложи юздата, да пристегне украсеното със злато и със сребърни стремена седло.

Обръщайки животното в яслата, Конан извика Ясмина и тя, промъквайки се боязливо покрай жребеца, побърза да отиде при него. Конан опипваше каменната стена и бързо приказваше.

— Тук на стената има тайна врата, която дори вазулийците не знаят. Яр Афзал ми я показа веднъж, когато беше пиян. Тя води към устието на дефилето зад колибата. Ха!

Той дръпна една на пръв поглед случайна изпъкналост и част от стената се плъзна назад. На няколко стъпки от задната стена на колибата момичето видя тясно дефиле сред отвесни каменни скали. Конан скочи на седлото и я вдигна пред себе си. Зад тях голямата врата изпъшка като живо същество и с трясък се отвори. В стаята прозвуча дивият рев на нахлулите вътре брадати планинци, стиснали, ножове в косматите си ръце. Силният жребец се понесе през каменния тунел като копие изстреляно от катапулт. Ударите от копитата му ехтяха в дефилето, мундщукът се обви в пяна.

Този ход напълно изненада вазулийците. Той изненада също и онзи, който се беше прокраднал в клисурата. Всичко стана толкова бързо, че мъжът със зеления тюрбан не успя да се отмести от пътя. Той падна под копитата на обезумелия кон и едно момиче изпищя. Когато прелетяха край нея Конан я погледна — стройно, тъмнооко момиче в копринени панталони и украсена със скъпоценни камъни препаска на гърдите. После черният кон и неговите ездачи отминаха като пяна издухана от буря, а мъжете, които се втурнаха подире им в дефилето

срещнаха онова, което превърна техните кръвожадни викове в пронизителни писъци на страх и смърт.

---

[1] Средиземноморски декоративен храст с малки листа и розови или бели цветове. — Б.пр. ↑

[2] Лотофаги — митични хора, които се хранели с лотосови плодове — Б.пр. ↑

6.

ПЛАНИНАТА НА ЧЕРНИТЕ МАГЪОСНИЦИ

— Сега накъде? — Ясмина се опитваше да стои изправена върху подскачащия преден лък на седлото, държейки се здраво за своя похитител. Тя изпитваше срам, че не и е неприятно усещането на мускулестата плът под пръстите ѝ.

— Към Афгулистан — отговори той. — Този път е опасен, но жребецът лесно ще ни отнесе до там, освен ако не се натъкнем на твоите приятели или на моите врагове от племето. Сега, когато Яр Афзал е мъртъв, тези проклети вазулийци ще са по петите ни. Изненадан съм, че вече не се виждат зад нас.

— Кой беше онзи мъж, когото стъпка на пътя? — попита тя.

— Не знам. Никога не съм го виждал. Сигурен съм, че не е вазулиеца. Не мога да кажа какво правеше там. С него имаше и едно момиче.

— Да. — Погледът ѝ беше мрачен. — Това много ме озадачи. Момичето беше моята камериерка, Гитара. Мислиш ли, че е дошла да ми помогне? Че този мъж е наш приятел? Ако е така, вазулийците сигурно са ги заловили.

— Дори и да е така — отговори той — нищо не можем да направим. Ако се върнем, и двама ни ще одерат. Но не мога да разбера как едно такова момиче е могло да отиде толкова навътре в планините и то само с мъж, та бил той облечен в наметало на учен, на каквото приличаше. Във всичко това има нещо много странно. Онзи човек, когото Яр Афзал събори на земята и го отпрати да отиде при наблюдателите... той се движеше като сомнамбул. Виждал съм жреците на Замора да извършват своите отвратителни ритуали в забранените си храмове. Техните жертви имат същия поглед като този мъж. Жреците гледат в очите им и произнасят някакви заклинания и след това хората стават като ходещи мъртъвци, с изцъклени очи, изпълняващи всичко, което им се нареди.

— А видях и онова, което държеше този човек в ръката си и което Яр Афзал взе от него. Приличаше на голямо мънисто от черен кехлибар, като онези, които девойките от храма на Йезуд носят, когато танцуват пред своя бог — черния каменен паяк. Яр Афзал го взе в ръка. Той не вдигна нищо друго от земята. Когато падна мъртъв, от пръстите му излезе един паяк, като бога от храма на Йезуд, само че по-малък. И после, там, когато вазулийците стояха несигурни, към тях се обърна един глас, който ги призова да ме убият. Знам, че този глас не дойде от бойците, нито от жените, които гледаха от колибите. Той сякаш дойде отгоре.

Ясмина не отговори. Тя погледна към суровите очертания на планините наоколо и потрепери. Душата ѝ се сви от мрачната им грубост. Това беше тъжна, гола земя, където всичко можеше да се случи. От векове тези планини бяха източник на ужас за всеки роден в топлите, плодородни равнини на юга.

Слънцето беше високо и сипеше жар, но вятърът, който духаше на пресекулки беше студен, сякаш минаваше над ледени поля. Веднъж тя чу над тях странен шум, който не беше от вятъра. От начина, по който Конан погледна нагоре.

Ясмина разбра, че и за него шумът също е необичаен. После като че една ивица от студеното синьо небе за момент се замъгли, сякаш някакъв почти невидим предмет се беше промъкнал между небето и нея, но не можеше да бъде сигурна. Конан не направи никакъв коментар, но освободи ножа си в ножницата.

Спускаха се по едва различима пътека дълбоко в клисурата, където слънцето никога не достигаше, изкачваха се по стръмни склонове, където разклатени шисти заплашваха да се плъзнат изпод краката им, вървяха по остри като нож гребени, заобиколени от двете страни от ехтящи дълбини забулени в синя мъгла.

Слънцето беше превалило зенита, когато пресякоха една виеща се между скалите тясна пътека. Конан отби коня настрана и се отклони на юг почти под прав ъгъл от първоначалната посока.

— В края на тази пътека има едно галзейско село — обясни той. — Жените минават оттук до извора за вода. Ти имаш нужда от нови дрехи.

Ясмина погледна ефирното си облекло и се съгласи с него. Позлатените ѝ пантофи бяха окъсани, наметалото и копринените дрехи

на парцали едва прикриваха тялото ѝ. Дрехите, предназначени за носене по улиците на Пешкаури едва ли бяха подходящи за скалите на Химелийските планини.

Стигайки до един завой на пътеката, Конан скочи от коня, помогна на Ясмина да слезе и зачака. Не след дълго той кимна, макар че тя не чу нищо.

— Една жена идва по пътеката — каза Конан. Внезапно изплашена Ясмина стисна ръката му.

— Нали няма... да я убиеш?

— Обикновено не убивам жени — изсумтя той, — макар че някои от тези жени по планините са истински вълчици. Не — той се усмихна, сякаш бе казал голяма шега. — Велики Кром, аз ще платя за дрехите! Това стига ли? — Той извади шепа златни монети, избра най-голямата, останалите прибра. Ясмина кимна облекчено.

— Наскоро от завоя по пътеката се появи жена — висока, стройна галзейска девойка, права като фиданка. Когато ги видя, тя внезапно спря и голямата празна кратуна, която носеше, падна от ръцете ѝ. Момичето размаха ръце, сякаш да побегне, после разбра, че Конан е много близо до нея, за да ѝ позволи да избяга и остана неподвижна. Тя гледаше към тях със смесени чувства на страх и любопитство.

Конан ѝ показва златната монета.

— Ако дадеш на тази жена дрехите си — каза той, — ще ти дам тази пара.

Отговорът последва мигновено. Момичето се усмихна изненадано и доволно и, с типичното за планинска жена презрение към условностите бързо издърпа бродираното си елече без ръкави, събу панталоните си, издърпа ризата с широки ръкави, свали с ритане сандалите. Тя сви всичко във вързоп и го подаде на Конан, който го връчи на изненаданата девойка.

— Иди зад скалата и се облечи — заповяда той, доказвайки за сетен път, че не е роден планинец. — Като свършиш сгъни своите дрехи и ми ги донеси.

— Парите! — напомни момичето, протягайки нетърпеливо ръце. — Златото, което ми обеща!

Конан ѝ подхвърли монетата и тя я хвана, ухапа я, пхна я в косата си, наведе се, взе кратуната и тръгна по пътеката, лишена от

стеснителност, така както бе лишена от дрехите си. Той чакаше нетърпеливо, докато девы за първи път в своя разглезен живот се обличаше сама. Когато излезе иззад скалата, изруга от изненада. Тя усети странен прилив на емоции от неподправеното възхищение, което струеше от жестоките му сини очи. Ясмина почувства срам, смущение, неизпитвана по-рано суетност и вълнение. Конан сложи тежката си ръка на рамото ѝ и я обърна, оглеждайки я старателно от всички страни.

— Всемогъщи Кром! — възкликна той. — В онези тъмносиви, мистични дрехи ти беше надменна, далечна и студена като звезда! Сега си жив човек от плът и кръв! Ти отиде зад тази скала като девы на Вендия, а излезе като планинско момиче... само че хиляда пъти по-красива от всяка мома от Зейбар! Ти беше богиня... сега си жена!

Той я шляпна по задните части, а тя, възприемайки това като израз на възхищение, вместо да се разгневи, се почувства поласкана. Наистина сякаш със смяната на дрехите се беше променила и нейната личност. Потисканите чувства и усещания сега взеха връх, сякаш със свалянето на кралските дрехи беше отхвърлила и някакви материални окови и задръжки.

Но въпреки възхищението си, Конан не забравяше, че ги грози опасност. Колкото повече се отдалечаваха от района на Зейбар, толкова по-малка беше вероятността да срещнат кшатриански войски. От друга страна, през цялото време на бягството им той се ослушваше дали отмъстителните вазулийци от Курум не са по петите им.

Конан метна девы на седлото, последва я и отново препусна на запад. Вързопът с нейните дрехи той хвърли през една скала и те полетяха хиляда стъпки надолу в бездната.

— Защо хвърли дрехите? — попита Ясмина. — Защо не ги даде на момичето?

— Конниците от Пешкаури претърсват тези места — отвърна той. — При всяко минаване оттук ще устройват засади и ще вземат плячка, ще разрушават всяко село, което завземат. Ако намерят някое момиче, облечено в твоите дрехи, ще го измъчват, докато не проговори и тогава то може да ги насочи към следите ни.

— А тя какво ще направи? — попита Ясмина.

— Ще се върне в селото и ще каже на хората, че един непознат я е нападнал — отвърна Конан. — Ще им покаже нашите следи. Но най-

напред трябва да занесе вода. Ако си позволи да се върне без вода, жива ще я одерат. Това ни дава преднина. Те никога няма да ни хванат. На залез-слънце ще пресечем афгулийската граница.

— По тези места няма никакви пътеки, нито следи от постоянни обитатели — отбеляза тя. — Дори за Химелийските планини този район изглежда учудващо безлюден. Откакто напуснахме пътеката, на която срещнахме галзейската жена, друга не сме видели.

В отговор той посочи на северозапад, където през скалистия проход Ясмина зърна връх.

— Ймша — изсумтя Конан. — Племената строят селата си колкото се може по-далеч от тази планина.

Тя настръхна.

— Ймша! — прошепна Ясмина. — Планината на черните магьосници!

— Така казват — отвърна Конан. — По-нататък не съм отивал. Завих на север, за да избегна евентуална среща с кшатриански войски, които може би претърсват планините. Обичайният път от Курум до Афгулистан лежи далеч на юг. Този път е старинен и рядко се използва.

Тя гледаше внимателно далечния връх. Ноктите ѝ се забиха в розовите длани.

— За колко време може да се стигне до Ймша от тук?

— За цялата останала част от деня и за цялата следваща нощ — отговори той и се захили. — Искаш ли да отидеш там? Велики Кром, според онова, което казват планинците, мястото не е за обикновени хора.

— Тогава защо не се съберат и не унищожат проклетите магьосници, които го обитават? — попита Ясмина.

— Да унищожат магьосниците с помощта на саби? Във всеки случай тези магьосници не се месят в живота на хората, освен ако хората не се намесят в техния. Никога не съм виждал някого от тях, макар че съм говорил с хора, които се кълнат, че са ги виждали. Те казват, че при залез и при изгрев-слънце са виждали обитателите на кулата — мълчаливи мъже в черни наметала.

— Ти би ли имал кураж да ги нападнеш?

— Аз? — Идеята изглеждаше нова за него. — Ако ме принудят. Тогава борбата ще бъде на живот и на смърт. Но аз нямам работа с тях.

Дойдох в тези планини, за да преследвам човешки същества, не да се бия с магьосници.

Ясмина не отговори веднага. Тя гледаше на върха като на враг и почувства как в гърдите ѝ отново се надигна гняв и омраза. Но и едно друго чувство започна да се оформя. Тя беше мислила да използва срещу господарите на Ймша мъжа, в чийто ръце се намира сега. Може би има друг начин, различен от този, който беше планирала, за да постигне целта си. Ясмина не можеше да сбърка израза, който беше започнал да се оформя в очите на този силен мъж. Кралства бяха падали, когато слаби, бели, женски ръце са направлявали хода на съдбата. Изведнъж Ясмина се вцепени и посочи с пръст.

— Виж!

Над далечния връх се беше появил странен облак — тъмночервен блестящи златни жилки. Беше отблъскващ. Облакът не се преместваше. Въртеше се и същевременно се свиваше. Намаля до въртящ се конус, който блестеше на слънцето. Неочаквано конусът се отдели от покрития със сняг връх, понесе се над празното пространство като някакво ярко перо и стана невидим на фона на лазурното небе.

— Какво беше това? — попита момичето, когато една скала закри от погледа им далечната планина. Въпреки красотата си явлението я беше смутило.

— Планинците го наричат „килима на Ймша“, но не знам какво означава това — отговори Конан. — Виждам съм петстотин планинци да бягат така, сякаш дяволът е по петите им, да се крият в пещери и пукнатини, защото са видели този тъмночервен облак да излита от върха. Какво в...

Те минаха през тясна, като изрязана с нож, пукнатина между прилични на кули стени и излязоха на широка площадка, оградена със скалисти склонове от едната страна и гигантска пропаст от другата. Неясната пътека следваше от тази площадка, извиваше се около едно разклонение и се появяваше отново далеч долу, очертавайки един досаден преход. Като излезе над тесния проход, който се откриваше над ръба на площадката, черният жребец внезапно спря и изцвили. Конан го подкара нетърпеливо, но конят изпръхтя, заклати глава нагоре-надолу, затрепери и се втренчи, сякаш бе изправен пред невидима бариера.

Конан изруга и скочи, сваляйки със себе си и Ясмина. Той тръгна напред с протегнатата ръка, сякаш очакваше да се блъсне в невидима преграда, но нищо не го спря. Опита се да поведе коня, а той отново изцвили пронизително и се дръпна назад. В този момент Ясмина изпищя и Конан се обърна с ръка върху дръжката на ножа.

Не го бяха видели да идва, но той стоеше там със скръстени ръце, с наметало от камилска вълна и зелен тюрбан. Конан изсумтя от изненада, когато позна човека, когото жребецът беше ритнал в дефилето край вазулийското село.

— Кой си ти, дявол да те вземе? — попита Конан.

Човекът не отговори. Конан забеляза, че очите му са широки, неподвижни и странно лъскави. Те го държаха като магнит.

Както при повечето източни магии, така и при Кемша магьосничеството се основава на хипноза. Пътят на хипнотизатора се подготвяше през вековете от неизброимо много поколения, живели и умрели с твърдата убеденост в реалността и силата на хипнозата, създали чрез концентриране на мисълта колосална, макар и невидима атмосфера, срещу която човек, възпитан в традициите на страната, се оказва безпомощен.

Но Конан не беше човек от Изтока. Тези традиции за него нямаха никакво значение. Той беше продукт на една изцяло чужда атмосфера. В Кимерия хипнотизмът не беше дори мит. Културното наследство, което подготвяше родения на Изток за подчинение на хипнотизатора, му беше чуждо.

Конан разбра какво се опитва да направи Кемша. Но той почувства влиянието на тайнствената сила на мъжа само като неясен импулс, като дърпане и бутане, което може да отърси от себе си така, както човек отърсва паяк от дрехите си.

Долавяйки враждебност и черна магия, той измъкна дългия си нож и замахна бързо като планински лъв.

Но хипнотизмът не изчерпваше всичките магьоснически умения на Кемша. Ясмина, която наблюдаваше сцената, не видя посредством какво лъжливо движение или илюзия човекът в зелен тюрбан избегна ужасния удар. Острата стомана изсвистя между тялото и вдигнатата ръка и на Ясмина ѝ се стори, че Кемша само леко докосна с отворената си длан якия като на бик врат на кимериеца. Той полетя към земята като заклан вол.

Но Конан не беше мъртъв. Подпирайки се на лявата си ръка, той замахна към краката на Кемша и ракшата отскочи назад съвсем не по магически начин и избегна покосяващия удар. После измежду скалите излезе една жена, в която Ясмина разпозна Гитара и застана до мъжа. Поздравът замря в гърлото на деви, когато видя злобата, изписана върху красивото лице на момичето.

Конан бавно се изправяше, разтърсен и зашеметен от невероятната сръчност на този удар, извършен със забравеното умение на хората отпреди потъването на Атлантида. Той би пречупил като сламка врата на един по-слаб човек. Кемша го гледаше предпазливо и малко несигурно. Пред стената от ножове на побеснелите вазулийци в клисурата зад село Курум ракшата беше разбрал големите възможности на собствената си сила, но съпротивата на кимериеца може би малко разколеба новооткритата му увереност. Магьосничеството процъфтява от успеха, не от неуспеха.

Той пристъпи напред, повдигайки ръка, после спря като замръзнал с наклонена назад глава, с широко отворени очи, с вдигната ръка. Противно на волята си Конан проследи неговия поглед, както и жените — едната, свила се до разтреперания жребец, а другата до Кемша.

По склоновете на планината, като вихрушка от блестящ прах, бягащ пред вятъра се спускаше танцуващ тъмночервен, конусообразен облак. Тъмното лице на Кемша стана пепелявосиво. Ръката му затрепери и се отпусна до тялото му. Момичето до него, усетило промяната, го погледна въпросително.

Тъмночервеното тяло се отдели от планинския склон и се спусна с дълго, дъгообразно пикиране. То падна между Конан и Кемша и ракшата издаде пронизителен вик. Отстъпи заднешком, бутайки Гитара назад с опипващи, отблъскващи ръце.

Тъмночервеният облак се задържа един момент като въртящ се пумпал, излъчвайки от върха си ослепителен блясък. После, без предупреждение изчезна, изгуби се както изчезва спукан балон. На площадката стояха четирима мъже.

Беше свръхестествено, невероятно, невъзможно и въпреки това — реално. Това не бяха призраци или духове. Бяха четирима мъже — високи, с черни, дълги до краката им наметала, приличащи на лешояди с бръснатите си глави. Ръцете им бяха скрити в широки ръкави. Те

стояха и мълчаха, голите им глави кимаха в такт. Бяха обърнати към Кемша. Конан чувстваше как кръвта във вените му застива. Изправяйки се той заотстъпва заднешком, докато почувства предницата на коня да потръпва зад гърба му, а деви се пхна под ръцете му. Никой не промълви нито дума. Тишината лежеше като задушшаваща плащеница.

Четиримата мъже в черни наметала гледаха към Кемша. Техните прилични на лешояди лица бяха неподвижни, очите им пронизващи и замислени. Но Кемша имаше вид на човек обхванат от треска. Беше разтворил широко крака, прасците му бяха напрегнати, сякаш се бори. Пот струеше по тъмното му лице. Дясната му ръка стискаше нещо под кафявото наметало така отчаяно, че кръвта се беше отдръпнала от нея и тя беше побеляла. Лявата му ръка легна върху рамото на Гитара и се впи в него с отчаяната хватка на удавник. Тя не трепна, нито захленчи, макар че пръстите му се забиха като нокти на граблива птица в твърдата ѝ плът.

През бурния си живот Конан беше виждал стотици битки, но никога такава като тази, в която четири силни и жестоки воли се опитват да сломят една с по-малка сила, която им се противопоставя. Но той съвсем слабо долови чудовищния характер на тази ужасна борба. С гръб до стената, докаран до безизходица от предишните си господари, Кемша се биеше за живота си с всичката тъмна сила, с цялото ужасно знание, което те му бяха дали през дългите, мрачни години на посвещение и подчинение.

Беше по-силен, отколкото бе предполагал и свободен да използва силите си за самия себе си беше отприщила неподозиран резерв от енергия. Обхваналите го ужас и отчаяние мобилизираха цялата му енергия. Кемша се олюля под безмилостното въздействие на хипнотичните очи на четиримата, но не отстъпи. Чертите на лицето му се изкривиха в животинска гримаса на болка, крайниците му се извиха като че бяха привързани към колело за изтезаване. Беше битка на души, на умове, потопени в знание, забранено за хората отпреди милион години, умове проникнали в бездните и изследвали тъмните звезди, където се раждат призраците.

Ясмина разбираше това по-добре от Конан. Тя смътно се досещаше защо Кемша може да устои на концентрираното въздействие на тези четири адски воли, които бяха в състояние да разбият на атоми

самата скала, на която стояха. Причината беше момичето, за което той в своето отчаяние се държеше. То служеше за котва на олюляващата му се душа, блъскана от вълните на психическите еманации на четиримата. Сега слабостта му се беше превърнала в негова сила. Макар и ужасна и насилствена, неговата любов към момичето, остатък от човечността му, беше земната връзка за неговата воля, веригата, която тези нечовешки врагове не можеха да разкъсат или най-малкото не можеха да откъснат от Кемша.

Четиримата магьосници разбраха това преди Кемша. Един от тях обърна погледа си от ракшата към Гитара. Там вече не се водеше борба. Момичето се беше свило и посърнало като лист при суша. Непреодолима сила я накара да се откъсна от ръцете на своя любим преди той да разбере какво става. После се случи нещо ужасно. Тя заотстъпва гърбом към бездната, втрещена в своите мъчителни широко отворени очи, пусти като тъмно огледало зад изгасена лампа. Кемша изстена и залитна към нея, попадайки в клопката, която му бяха устроили. Един раздвоен ум не може да устои в неравностойната битка. Той беше победен, беше сламка в техните ръце. Момичето вървеше заднешком, движейки се като автомат, а Кемша залиташе като пиян подир нея с протегнати ръце, стенойки, хленчейки от болка, тътрейки краката си като парализирани.

На самия край тя спря, застана вдървено, петите ѝ опряха в ръба, а Кемша падна на крака и с хленч запълзя към нея. Опитваше се да я върне, да я спаси от гибелта. И тъкмо преди вдървените му пръсти да я докоснат, от дълбините на ада прозвуча като неочакван звън на бронзова камбана смехът на един от магьосниците. Момичето неочаквано залитна и за да изживее целия кошмар на жестокостта, разумът и съзнанието ѝ се върнаха в нея, очите ѝ се изпълниха с ужас. Тя изпищя, хвана се за протегнатите ръце на своя любим, а после, неспособна да се спаси, полетя неудържимо надолу с пронизителен писък.

Кемша се довлече до края и погледна в бездната. Устните му безмълвно се движеха, сякаш говореше на себе си. После се обърна и втрени нечовешки поглед в своите инквизитори. С вик, който почти разтърси канарите, той се изправи и се втурна към тях с нож в ръка.

Един от ракшаните пристъпи напред и го настъпи по крака. Чу се шум, който прерасна в остър тътен. В здравата скала, там, където беше

стъпил крака на магьосника се отбори пукнатина, която моментално се разшири. После с оглушителен трясък цялата част от площадката пропадна и Кемша, разперил ръце, изчезна сред рева на лавината, която загърмя надолу в бездната.

Четиримата гледаха замислено неравния край на скалата, който образуваше новия ръб на пропастта, после неочаквано се обърнаха. Конан, съборен от труса се изправяше на крака, вдигайки Ясмина. Той се движеше мудно, изглежда бавно работеше и замъгленият му умът, сякаш беше оглупял. Разбра, че е абсолютно необходимо веднага да качи деви на черния жребец и да препусне като вихър, но необяснима леност забавяше всяка негова мисъл и действие.

Тогава магьосниците се обърнаха към него. Те вдигнаха ръце и пред ужасения му поглед силуетите им избледняха, станаха неясни, замъглени, около краката им на вълни се издигна тъмночервен пушек и ги погълна. Неочаквано завихрил се облак ги скри напълно, а Конан беше ослепен от тъмночервена мъгла. Той чу Ясмина да пищи и жребецът да плаче като жена, обхваната от родилни мъки. Деви беше изтръгната от ръцете му и когато той замахна слепешката с ножа си, един ужасен удар като при порив на буря го захвърли върху скалата. Зашеметен Конан видя над планинските склонове да се издига тъмночервен конусообразен облак. Ясмина и четиримата облечени в черно мъже бяха изчезнали. Единствено ужасеният жребец беше останал при него на ръба на пропастта.

7. КЪМ ЙМША

Както силният вятър издухва мъглите, така изчезна и паяжината, обхванала ума на Конан. С яростни проклетия той скочи на седлото, а жребецът под него се изправи на задните си крака и изцвили. Конан погледна нагоре по склоновете, замисли се за момент, после зави по пътеката в посоката, по която се движеше, преди да бъде спрян от Кемша. Сега обаче не яздеше с отмерен ход. Той отпусна юздата и жребецът се понесе като мълния, сякаш силното физическо напрежение можеше да го отърве от хистерията. Спуснаха сее главоломна скорост по тясната пътека, която следваше една гънка на скалата, виеше се надолу от тераса на тераса, покрай набраздени стръмни стени. Далеч долу, Конан съгледа останките от падналата скала — огромен куп от камъни и пръст на дъното на бездната.

Дъното на долината беше все още далеч под него, когато достигна до висок гребен, водещ навън от склона като естествен път. Той яздеше по него, а от двете му страни се спускаха почти отвесни брегове. Далеч пред себе си виждаше пътеката, която следваше. Тя се отдалечаваше от склона и правеше голяма извивка под формата на конско копито към речното корито отляво. Конан прокле необходимостта да заобикаля толкова много, но това беше единственият път. Да се опита да се спусне направо на по-долната тераса означаваше да се опита да извърши невъзможното. Само птица би могла да достигне до речното корито, без да си счупи врата.

Конан пришпори уморения си жребец и тогава до ушите му достигна идващ отдолу далечен тропот на копита. Той внезапно спря на ръба на скалата и погледна към сухото речно корито, което се виеше в подножието на гребена. По дефилето, яхнали полудиви коне препускаше пъстра тълпа брадати мъже — петстотин души накичени с оръжия войни. Конан се наведе над ръба на скалата триста стъпки над тях и извика.

При неговия вик петстотин брадати лица се обърнаха и се вдигнаха нагоре. Силен рев изпълни каньона. Конан си спести ненужните приказки.

— Тръгнал съм за Гхор! — извика той. — Не очаквах да срещна вас, кучета, по пътя. Пришпорете крантите си и ме последвайте! Аз отивам в Ймша, а...

— Предател! — Викът плисна като ледена вода в лицето му.

— Какво? — Той погледна надолу към тях шокиран и онемял. Конан видя обезумели очи да гледат към него, видя изкривени от гняв лица, видя ръце, размахващи саби.

— Предател! — отново изреваха те с пълно гърло. — Къде са седемте вождове, затворени в Пешкаури?

— Предполагам, че са в затвора на коменданта — отвърна той.

Отговори му кръвожаден вик от петстотин гърла придружен с такова размахване на оръжия и крясъци, че той не можа да разбере какво казват. Конан надмогна врявата с вика си, приличен на биволски рев:

— Що за дяволска игра е тази? Нека говори само един, за да разбере какво искате да кажете!

Един мършав стар вожд избра за себе си тази роля, като предисловие размахна към Конан извитата си сабя. След това извика обвиняващо:

— Ти не ни пусна да нападнем Пешкаури, за да освободим братята си!

— Вярно е, проклети глупаци! — изрева силно раздразненият, кимериец. — Дори ако бяхте преминали през стената, което е невъзможно, те щяха да обесят затворниците, преди да можете да стигнете до тях.

— Отиде самичък да преговаряш с коменданта! — извика афгулиеца, служейки си с яростни празни приказки.

— Е и какво от това?

— Къде са седмината? — изрева старият вожд, въртейки бясно сабя над главата си. — Къде са те? Мъртви!

— Какво! — Конан едва не падна от коня си от изненада.

— Да, мъртви! — увериха го петстотин жадни за мъст гласове.

Старият вожд размахна ръце и взе думата.

— Не са ги обесили! — изкрещя той. — Един вазулиец от съседна на тяхната килия ги е видял как умират! Комендантът изпратил един магьосник да ги убие с магия.

— Това е лъжа каза Конан. — Комендантът няма да посмее. Миналата нощ говорих с него...

Признанието беше злополучно. Вик изпълнен с омраза и обвинение раздра небесата.

— Да! Ти отиде при него самичък, за да ни предадеш! Не е лъжа! Вазулиецът избягал през вратата, която магьосникът отворил, за да влезе и разказал случката на нашите разузнавачи в Зейбар. Когато ти не се завърна ги изпратихме да те търсят. Като чули разказа на вазулиеца, те побързали да се върнат в Гхор, а ние оседлахме конете си и препасяхме сабите си!

— И сега какво смятате да правите, глупаци? — попита кимериецът.

— Да отмъстим за нашите братя! — изреваха те. — Смърт на кшатрианците! Убийте го, братя, той е предател!

Около него започнаха да падат стрели. Конан се изправи на рамената, мъчейки се да надвика врявата, а после с рев изпълнен с гняв, с предизвикателство и с отвращение обърна коня си и препусна назад по пътеката. Зад гърба му афгулийците долу продължиха да го обстрелват с нарастваща ярост, прекалено разгневени, за да си спомнят, че единственият начин да достигнат до височината, на която язди той е да пресекат речното корито в обратна посока. Когато си спомниха това и се обърнаха, техният отхвърлен вожд почти беше достигнал точката, където хребетът се съединяваше със стръмната стена на скалата.

На скалата той не пое по пътеката, по която се беше спуснал, а зави. Жребецът с мъка успяваше да закрепил копита. Не беше отишъл далеч, когато конят изпръхтя и се отдръпна от нещо, което лежеше на пътеката. Конан погледна надолу и видя някаква пародия на човек — смачкан, насечен, окървавен куп, който издаваше нечленоразделни звуци и скърцаше с остатъци от зъби.

Само жестоките богове, които господстват над неумолимите съдби на магьосниците знаят как Кемша е измъкнал разнебитеното си тяло изпод ужасната каменна пирамида и се е довял по стръмния склон до пътеката.

Подбуден от някаква неясна причина Конан слезе от коня и загледа призрачната фигура. Разбираше, че е свидетел на нещо странно и противоестественно. Ракшата вдигна окървавената си глава и странните му очи, изцъклени от агонията от приближаващата смърт се спряха на Конан и го познаха.

— Къде са те? — Гласът му приличаше на измъчено грачене, лишен дори от далечно подобие на човешки глас.

— Върнали са се в проклетия си замък на Ймша — изсумтя Конан. — Отнесоха със себе си и деви.

— Аз ще отида там! — промърмори мъжът. — Аз ще ги последвам! Те убиха Гитара, аз ще убия... помощниците, четиримата от Черния кръг, господаря... ще убия всичките! — Той се опита да премести осакатеното си тяло покрай стената, но дори неукротимата му воля вече не можеше да съживи тази кървава маса, в която само разкъсаната тъкан и кожата държаха изпочупените му кости.

— Върви подир тях! — бълнуваше Кемша, а от устата му се точеше кървава слюнка. Преследвай ги!

— Ще ги преследвам — изръмжа Конан. — Отидох да докарам моите авгулийци, но те се отвърнаха от мен. Отивам в Ймша самичък. Ще върна деви дори ако трябва да изровя тази проклета планина с голи ръце. Мислех, че докато държа за заложница деви, комендантът не ще се реши да убие моите вождове, но изглежда ги е убил. Това ще му струва главата. Като заложница за мен тя няма никаква стойност, но...

— Проклятието на Ийзил тегне върху тях! — каза Кемша, задъхвайки се. — Върви! Аз... Кемша... умирам. Почакай... вземи пояса ми.

Той се опита да разкопчее с осакатената си ръка изпокъсания си пояс и Конан, разбирайки какво се мъчи да направи се наведе и свали от окървавения му кръст необичаен на вид пояс.

— През пропастта следвай златната жилка — промърмори Кемша. — Носи пояса. Даде ми го един стигийски жрец. Той ще ти помогне, макар че последният път на мен не ми помогна. Счупи кристалния глобус с четирите златни нара. Пази се от превъплъщенията на господаря... аз отивам при Гитара... тя ме чака в ада... ай, яа Скелос яар! — Като каза това, Кемша умря.

Конан гледаше пояса. Беше изплетен от коса, но не конска. Конан беше убеден, че е изплетен от черни женски плитки. В дебелината

плетеница бяха вплетени малки скъпоценни камъни, каквито не беше виждал никога по-рано. Катарамата имаше странна изработка — плоска, златна змийска глава, с клиновидна форма, закачена по необичаен начин. Докато я държеше го разтърси силна тръпка. Той се обърна, сякаш се канеше да хвърли пояса в пропастта, после се замисли и накрая го сложи на кръста си, под бакхарийския колан. След това се качи на жребеца и продължи напред.

Слънцето беше слязло зад скалите. Конан достигна пътеката в огромната сянка на скалите. Тя лежеше като тъмна синя завивка над долините и планинските вериги под него. Той не беше далеч от билото, когато, завивайки около една издадена скала, чу пред себе си тропот на подковани конски копита. Не се върна. Пътеката беше толкова тясна, че жребецът не би могъл да обърне голямото си тяло. Конан заобиколи стърчащата скала и пътеката малко се поразшири. До ухото му достигна хор от застрашителни викове, но неговият жребец притисна до скалата един ужасен кон, а Конан спря с желязна хватка ръката, готова да замахне със сабята си.

— Керим Шах! — промърмори Конан, а в очите му тлееше червена жарава. Тураниецът не се съпротивляваше. Те седяха на конете си почти гърди в гърди, пръстите на Конан стискаха ръката, сграбчила сабята. Зад Керим Шах се точеше група от слаби иракзайци, яхнали мършави коне. Въоръжени с лъкове и ножове те гледаха като вълци, но с известна неувереност, поради теснината на пътеката и застрашителната близост на зейналата под тях бездна.

— Къде е деви? — попита Керим Шах.

— Теб какво те засяга това, хирканийски шпионино? — озъби се Конан.

— Зная, че е с теб — отговори Керим Шах. — Бях поел на север с някои хора от племето, когато попаднахме на устроената от враговете ни засада в прохода Шализах. Бяха избити много от хората ми, останалите се пръснаха из планините като чакали. Когато прогонихме преследвачите, тръгнахме на запад, към прохода Амир Джехан и тази сутрин попаднахме на един скитац се из хълмовете вазулиеца. Беше почти луд, но преди да умре от несвързаното му бърборене научих много неща. Научих, че той единствен е оцелял от банда, която преследвала вожда на афгулийците и една пленена кшатрианка в дерето зад село Курум. Говори много за един мъж със зелен тюрбан,

когото настигнал и който ги поразил с безименна смърт. Не знам как е успял да се спаси този човек, но от дърдоренето му научих, че си е бил в Курум с кралската си пленница. А докато вървахме през планините, настигнахме една гола галзейска девойка, носеща кратуна с вода. Тя ни разказа как е била съблечена и ограбена от един чужденец великан, облечен с дрехи на афгулийски вожд, който дал дрехите ѝ на съпровождащата го вендиянска жена. Тя ни съобщи, че сте заминали на запад.

Керим Шах не сметна за необходимо да обясни, че е бил на път за среща с очакваните войски от Секундерам, когато открил, че пътят му е преграден от враждебни планинци. Пътят към долината Гурашах през прохода Шализах беше по-дълъг от пътя, който минаваше през прохода Амир Джехан, но последният пресичаше част от афгулийската страна, която Керим Шах се стараеше да избягва, преди да пристигне войската.

— Така че по-добре ми кажи къде е деви — предложи Керим Шах. — Ние сме повече от теб...

— Нека само едно от твоите кучета сложи стрела на тетивата и ще те хвърля от скалата — обеща Конан. — Ако ме убиеш, няма нищо да спечелиш. Петстотин афгулийци са по следите ми и ако те открият, че си ги измамил, жив ще те одерат. Във всеки случай деви не е с мен. Тя е в ръцете на черните магьосници от Ймша.

— Тарим! — изруга тихо Керим Шах, за първи път изтървал нервите си. — Кемша...

— Кемша е мъртъв — измърмори Конан. — Господарите му срутиха почвата под краката му и го изпратиха в ада. А сега се махай от пътя ми. С удоволствие бих те убил ако имах време, но съм тръгнал за Ймша.

— Ще дойда с теб — заяви категорично турианецът.

Конан се изсмя.

— Мислиш ли, че ще ти повярвам, хирканийско куче?

— Не искам да ми вярваш — отвърна Керим Шах. — И двамата искаме да спасим деви. Ти знаеш какви са моите подбуди. Крал Йездигерд желае да присъедини кралството ѝ към империята си, а нея самата към своя харем. А аз те познавам от времето, когато беше хетман в казашките степи. Затова знам, че твоята амбиция е голямата плячка. Ти искаш да оплячкосаш Вендия и да измъкнеш голям откуп за

Ясмина. Затова нека за сега, без илюзии един за друг, да обединим силите си и да се опитаме да освободим деви от черните магьосници. Ако успеем и останем живи, ще можем да доведем борбата докрай и да видим, кой ще я задържи.

Конан за момент го погледна внимателно и после кимна, пускайки ръката на тураниеца.

— Съгласен съм. А хората ти?

Керим Шах се обърна към смълчаните иракзайци:

— С този вожд отиваме в Ймша, за да се бием с магьосниците. Ще дойдете ли с нас или ще останете тук, за да бъдете одрани живи от афгулийците, които преследват този мъж?

Те го погледнаха с мрачни, изпълнени с фатализъм очи. — Бяха обречени и те го знаеха — знаеха го, откакто пеещите стрели от засадата ги бяха изгнали от прохода Шализах. Хората от по-долния Зейбар изпитваха силни кръвни вражди към планинците. Тяхната група беше прекалено малка и без водачеството на силния тураниец нямаше да може да си проправи път с бой през планините до граничните села. Те смятаха себе си за мъртви, така че отговориха така, както биха отговорили мъртви хора:

— Ще дойдем с теб и ще умрем в Ймша.

— Тогава, в името на Кром, да тръгваме — изсумтя Конан, въртейки се нетърпеливо, гледайки към сините пропасти сред съгъстващия се мрак. — Моите вълци бяха изостанали часове зад мен, но ние изгубихме адски много време.

— Керим Шах се оттегли назад покрай черния жребец, пхна сабята в ножницата си и внимателно обърна коня. Бандата му се проточи подир него по пътеката с максимално разумна скорост. Те излязоха на едно било почти цяла миля на изток от мястото, където Кемша беше спрял кимериеца и деви. Пътеката, по която минаха беше опасна дори за планинци и по тази причина онзи ден, когато носеше Ясмина, Конан я беше избегнал, макар че Керим Шах, който го преследваше, беше тръгнал по нея, предполагайки, че и Конан е постъпил така. Дори кимериецът въздъхна с облекчение, когато конете изкатериха с мъка последния ръб. Те се движеха като призрачни ездаци през омагьосано царство на сенките. Само тихо проскърцване на седло или издрънчаване на сабя издаваше тяхното присъствие, а после

отново тъмните планински склонове оставаха да лежат безмълвни под звездната светлина.

8.

ЯСМИНА ИЗЖИВЯВА СИЛЕН УЖАС

Когато се почувства обвита в онази тъмноредвена вихрушка и откъсната от своя защитник, Ясмина имаше възможност да изпищи веднъж, после още веднъж, но за повече не ѝ остана дъх. Беше ослепяла, оглушала, онемяла и накрая превърната в безчувствена фигура от ужасния ураганен въздушен поток около нея. Шеметната височина и главолонната скорост я замаяха, после изпита чувството, че полудява, зави ѝ се свят и накрая изпадна в забрава.

Когато съзнанието ѝ се възвърна, в нея остана бледа следа от тези усещания. Тя изкрещя и се вкопчи нервно, сякаш да спре някакъв стремителен и нежелан полет. Пръстите ѝ стиснаха меката тъкан и я обзе облекчаващото чувство на стабилност. Тогава Ясмина позна заобикалящата я среда.

Лежеше на подиум, покрит с черно кадифе. Намираще се в голяма, слабо осветена стая, по чиито стени висяха тъмни гоблени, изобразяващи с отблъскващ реализъм пълзящи дракони. На високия таван се виждаха загатнати летящи сенки. В ъглите се спотайваше мрак — източник на илюзии. На стените изглежда нямаше ни прозорци, ни врати или пък ако имаше, те бяха скрити зад гоблените. Ясмина не можеше да определи откъде идва слабата светлина. Голямата стая беше царство на мистерии, на сенки и на призрачни форми, в които, тя би се заклела, че не вижда движение и въпреки това те нахлуваха в ума ѝ с неясен и неопределен ужас.

Погледът ѝ се спря върху един осезаем обект. На друг, по-малък подиум от черен кехлибар, на няколко крачки от нея седеше с кръстосани крака един мъж и внимателно я гледаше. Дългото му наметало от черно кадифе бродирано със златна нишка падаше свободно около него и скриваше фигурата му, а ръкавите — ръцете му. На главата си имаше кадифена шапка. Лицето му, с леко полегати и святкащи очи, спокойно и невъзмутимо, съвсем не беше грозно.

Докато я гледаше не трепна нито един мускул, нито изражението му се промени.

Ясмина почувства как страхът се промъква в нея като струйка ледена вода, която се стича по гъвкавия ѝ гръб. Тя се повдигна на лакти и погледна неспокойно към непознатия.

— Кой си ти? — попита Ясмина. Гласът ѝ прозвуча слаб и несигурен.

— Аз съм господарят на Ймша. — Тонът беше нисък и звучен, като меките тонове на църковна камбана.

— Защо ме докара тук? — попита тя.

— Не ме ли търсеше?

— Ако си от черните магьосници — да! — отговори тя дръзко, вярвайки, че той и без друго може да прочете мислите ѝ.

Мъжът се засмя тихо и по гърба ѝ отново полазиха студени тръпки.

— Ти имаш намерение да насъскаш неспокойните чеда на планините срещу черните магьосници — усмихна се той. — Прочетох го в ума ти, принцесо. Твоят слаб, човешки ум е изпълнен с дребни мечти за омраза и отмъщение.

— Ти уби моя брат! — Една нарастваща вълна на гняв се бореше с обхваналия я страх. Тя стискаше ръце, жилавото ѝ тяло се напрягаше. — Защо го преследвахте? Той не ви беше сторил нищо лошо. Жреците казват, че черните магьосници не се бъркат в човешките дела. Защо унищожихте краля на Вендия?

— Как може един обикновен човек да разбере мотивите на един магьосник? — отговори спокойно господарят. — Моите последователи в храма в Туран, които са жреци, макар и по-нискостоящи от жреците в Тарим, ме подтикнаха да помогна на Йездигерд. Изхождайки от собствени съображения се съгласих. Но как мога да обясня моите тайнствени причини на твоя жалък интелект? Ти не би могла да разбереш.

— Това, което разбирам, е, че моят брат е мъртъв! — Сълзи от мъка и гняв я задавиха. В този момент хитра и опасна като пантера, тя се надигна на колене и го загледа с широко отворени, пламтящи очи.

— Изпълнявам желанието на Йездигерд — призна тихо господарят. — За известно време ми доставяше удоволствие да помагам за постигане на неговите амбиции.

— Нима Йездигерд ти е подвластен? — Ясмина се опита да запази тембъра на гласа си непроменен. Беше почувствала под коляното си, под една гънка на кадифето нещо твърдо и симетрично. Тя леко се отмести и пхна ръка под гънката.

— Кучето, което лиже мършата в църковния двор, подвластно ли е на бога? — отвърна господарят.

Той изглежда не забелязваше движенията, които тя се опитваше да скрие. Под кадифето пръстите ѝ напипаха предмет, който тя знаеше, че е позлатената дръжка на кама. Ясмина наведе глава, за да скрие тържеството, което струеше от очите ѝ.

— Йездигерд ми омръзна — каза господарят. — Сега си имам други развлечения... ха!

Със свиреп вик Ясмина скочи като прерийна котка и замахна със смъртоносната кама. После тя се препъна, подхлъзна се, приклепна на пода и се втренчи в човека на подиума. Той не беше помръднал; загадъчната усмивка беше непроменена. Разтреперана тя вдигна ръка и я погледна с широко разтворени очи. В ръката ѝ нямаше никаква кама; тя стискаше стебло на златен лотос със смачкани, полегнали върху ожулената ѝ ръка цветове.

Ясмина хвърли лотоса, сякаш беше пепелянка и изпъля далеч от своя инквизитор. Тя се върна на собствения си подиум, защото за една кралица това беше по-достойно, отколкото да се търкаля на пода в краката на един магьосник и да го гледа страхливо в очакване на отмъщение.

Но господарят не помръдна.

— За онзи, който държи ключа на вселената, цялата материя е една и съща — каза той загадъчно. — За един адепт нищо не е неизменно. По негова воля от стоманата могат да нацъфтят цветове в неназовани градини, на лунна светлина цветята могат да се превърнат в саби.

— Ти си дявол — изрида тя.

— Не, не съм! — засмя се той. — Преди много години съм роден на тази планета. Някога бях обикновен човек и през безбройните ери на моето развитие като адепт аз не съм изгубил всичките си човешки атрибути. Един човек пропит с черните изкуства е по-силен от дявола. Аз имам човешки произход, но господствам над демоните. Ти видя господарите на Черния кръг... ще бъдеш поразена ако научиш, от

какво далечно царство съм ги призовал и от каква съдба съм ги опазил с магическия кристал и със златните змии. Но само аз мога да ги ръководя. Моят глупав Кемша искаше да стане по-велик... Бедният глупак, искаше да разбива материални врати и да се носи през въздуха със своята любовница от хълм на хълм! И все пак, ако не беше унищожен, неговата сила може би щеше толкова да нарасне, че да се равнява на моята.

Той отново се засмя.

— И ти, глупаво същество. Да кроиш планове с един космат вожд на планинско племе да атакуваш Ймша! Това толкова ми харесва, че аз самият бих го предприел, ако се бях сетил, че ще паднеш в неговите ръце. В детинския ти ум прочетох намерение да пуснеш в ход женските си хитрини, за да постигнеш целта си. Но въпреки цялата си глупост ти си жена, която не е за пренебрегване. Смятам да те задържа за моя робиня.

При тези думи потомката на хиляда горди императори ахна от срам и гняв.

— Как се осмеляваш!

Подигравателният му смях я преряза като удар с камшик по голите рамене.

— Толкова ли е трудно кралят да се реши да смачка един червей на пътя? Малка глупачке, не разбираш ли, че кралската ти гордост е за мен като сламка хвърлена във вихрушка? Аз, който съм се наслаждавал на целувките на кралиците на ада! Ти видя как се справям с непокорните!

Изплашена и ужасена девойката се сви върху покрития с кадифе подиум. Светлината стана по-слаба и по-призрачна. Чертите на лицето на господаря потънаха в сянка. В гласа му се появи един нов, по-повелителен тон.

— Никога няма да отстъпя пред теб! — Гласът ѝ трепереше от страх, но в него прозвуча решителност.

— Ще отстъпиш — отговори той с ужасяваща убеденост. — Страхът и болката ще те вразумят. Ще те бичувам с ужас и с мъка, докато не изтръгна от теб и последната капка издръжливост, докато не станеш мека като восък, който се огъва и моделира в ръцете ми по мое желание. Ще се научиш на такава дисциплина, каквато не познава никоя смъртна жена, докато и най-малкото ми желание не се превърне

за теб в неотменима воля на боговете. Но най-напред, за да смиря своята гордост, ще те върна назад в миналите векове, за да изживееш всички форми, през които си преминала. Ай, йл ла кхоса!

При тези думи сенчестата стая заплува пред изплашения поглед на Ясмина. Косата ѝ се изправи, езикът ѝ се залепи за небцето. Някъде прозвуча дълбок, зловещ тон. Драконите върху гоблените засветиха със синя светлина, после избледняха. Слабата светлина отстъпи на мека, плътна тъмнина, която пулсираше със странни лъчи и която почти можеше да се докосне. Тя не виждаше господаря. Не можеше нищо да види. Имаше странното усещане, че стените ѝ таванът са се отдръпнали неизмеримо далеч от нея.

После нещо започна да присветва в тъмнината като светулка. Ритмично и все по-бързо светваше и угасваше, докато се превърна в златно кълбо, чиято светлината започна да се разширява, да се засилва и да побелява. Неочаквано кълбото се пръсна, обсипвайки тъмнината с бели искри. Те не осветиха сенките, но като фон на пейзаж остана слабо светене, което разкри тънък тъмен ствол, излизащ нагоре от покрития със сянка под. Под учудения поглед на момичето на ствола се появиха дръжки и широки листа, цъфнаха големи, черни, отровни цветове, които се издигаха над свитото ѝ върху кадифето тяло. Стаята се изпълни с тънък аромат. Пред очите ѝ израсна ужасната фигура на черен лотос, който расте, в забранените, обитавани от духове джунгли на Китай.

Широките листа жузаха изпълнени със зловещ живот, цветове, сякаш съзнателни същества се накланяха и олюляваха на меките си дръжки като змии. На фона на непроницаемата тъмнина те се извисяваха над нея гигантски, черни, видими по някакъв свръхестествен начин. Умът ѝ се замая от упоиващия аромат и тя се опита да изпълзи от подиума. Той като че ли се накланяше под невъзможен тегъл и тя се хвана за него. Изпищя от ужас и се вкопчи в кадифето, но чувстваше как то безмилостно се изплъзва из пръстите ѝ. Ясмина беше трептящ от чувствителност атом, гонен от буреносен вятър през черна, ревяща, ледена пустош. Този вятър заплашваше да изгаси слабия пламък на нейния живот като свещ, духната от буря.

После настъпи период на сънлив импулс и движение, когато атомът, в който се беше превърнала се смеси и се съедини с милиардите други атоми от кипящото благо на първично зараждащия се живот,

премина през различни форми, докато накрая се превърна в съзнателна личност и тръгна по безкрайната спирала на превъплъщенията.

Сред мъглата на ужаса тя отново изживя всичките си по-раншни състояния, премина отново през всичките си телесни форми, които бяха носили нейното „аз“ през различните епохи. Мина по дългия, тежък жизнен път, който се простираше далеч зад нея в безпаметното минало. Назад, отвъд тъмните зори на времето, тя се свиваше разтреперана от ужас, преследвана от диви зверове в праисторическите джунгли. Облечена в животинска кожа, газеше в дълбоките до кръста оризища, бореше се с грачещите водни птици за скъпоценните зърна. Тя теглеше с волове заострен кол през твърдата земя, прекарваше безкрайни часове наведена над тъкачния стан в селската колиба.

Ясмина виждаше оградени с крепостни стени градове да горят и бягаше с писък пред убийци. Олюляваше се гола и окървавена по изгарящи пясъци, влачеха я завързана за конете на търговци на роби, позна натиска на горещи, жестоки ръце върху страдащата плът, срама и мъката на бруталното изнасилване. Тя пищя под ударите на камшик, стена върху колелото за изтезания. Бори се срещу ръцете, които неумолимо притискаха главата ѝ към ешафода.

Тя изпита родилните мъки и горчивината от любовната изневяра. Изстрада всички злочестини и несправедливости, причинявани от мъжете на жената през вековете изтърпя всички злини и злоби причинени от жена на жена. И като удар от огнен камшик беше съзнанието, което запази за своето посвещение като деви. Тя беше всички жени, които някога е била и все пак в своето разбиране беше Ясмина. Съзнанието за това не беше се изгубило в родилните мъки на превъплъщението. Тя беше едновременно и гола робиня, пълзяща под ударите на камшика, и гордата деви на Вендия. И тя страдеше не само както страда една робиня, но като Ясмина, за чиято гордост камшикът беше като нажежена до бяло дамга.

В летящия хаос един живот се сливаше с друг, всеки със своя товар от злочестини и мъка, докато като в просъница чу собственият си глас да крещи непоносимо, да ехти през вековете като продължителен вик на страдание.

Събуди се върху покрития с кадифе подиум в мистичната стая.

В призрачната сива светлина тя отново видя завитата с наметало загадъчна фигура. Закачулената глава беше наклонена, високите рамене неясно оформени в полумрака. Ясмина не можеше да види ясно подробностите, но качулката, където беше кадифената шапка, предизвика у нея някакво смътно безпокойство. Докато гледаше я обзе неясен страх, от който езикът ѝ се залепи за небцето — едно усещане, че тихо седящият на черния подиум не е господарят.

Фигурата се размърда и се изправи. Надвеси се и протегна към нея дългите си, в широки черни ръкави ръце. Ясмина се бореше с тях мълчаливо, изненадана от твърдостта им. Закачулената глава се наведе към обърнатото ѝ настрана лице. И тя изпищя от мъчителен страх и отвращение. Но дългите ръце сграбчиха гъвкавото ѝ тяло. От закачулената глава гледаше лицето на смъртта и на разрухата — като гниещ пергамент върху покрит с мухъл череп.

Ясмина отново изпищя, а когато нетърпеливите, усмихващи се челюсти се наведоха към нейните устни, тя изгуби съзнание...

9.

ЗАМЪКЪТ НА МАГЪОСНИЦИТЕ

Слънцето се беше извисило над върховете на Химелийските планини. В подножието на дълъг склон спря група коне и погледна нагоре. Високо над тях се издигаше каменна кула. Зад нея близко до линията, където започваше снегът на върха на Ймша се извисяваха и блестяха стените на големия замък. Във всичко това се чувстваше нещо нереално — виолетови склонове се издигаха до фантастичен, отдалече приличен на играчка замък с блестящ леденостуден връх над него.

— Ще оставим конете тук — измърмори Конан. — По-безопасно е да се изкачим пеша на този предателски склон. Освен това, конете са изморени.

Той слезе от черния жребец, който стоеше с отпусната глава. Бяха яздили цяла нощ, хапвайки в движение от запасите в дисагите и спирайки само за почивка на конете.

— В първата кула са настанени последователите на черните магьосници — каза Конан. — Поне така говорят хората-пазачи на своите господари... по-малки магьосници. Докато се изкачваме те няма да бездействат.

Керим Шах вдигна глава нагоре към планината, после се обърна и погледна пътя, по който бяха дошли. Бяха се изкачили високо в Ймша, под тях се простираше огромната шир на по-малки върхове и канари. Между тези планински лабиринти туранийците напразно бяха търсили нещо, което да подсказва за присъствие на хора. Очевидно през нощта афгулийските преследвачи са изгубили следите на своя вожд.

— Тогава да тръгваме.

Завързаха уморените коне за тамарисковите храсти и без по-нататъшни коментари се заизкачваха по склона. Нямаше никакви укрития. Склонът беше гол, осеян с камъни, но недостатъчно големи, за да се скрие човек. Ала нещо друго се беше скрило зад тях.

Групата не беше изминала и петдесет стъпки, когато иззад един камък изскочи ръмжащо животно — мършаво свирепо куче от тези, които се въдят в планинските села. Очите му горяха, от челюстите му капеше пяна. Конан водеше трупата, но то не го нападна, а се стрелна покрай него и скочи върху Керим Шах. Тураниецът отскочи настрана и голямото куче налетя върху иракзаеца. Мъжът извика и вдигна нагоре разкъсаната си от зъбите на звяра ръка. В следващия миг половин дузина извити саби насякоха животното. Въпреки това докато буквално не беше направено на парчета страхотното същество не преустанови усилията си да ухапе и разкъса нападателите.

Керим Шах превърза пострадалата ръка на боеца, погледна го втренчено и после се обърна, без да продума. Той се присъедини към Конан и те продължиха мълчаливо да се изкачват.

Не след дълго Керим Шах каза:

— Странно е да срещнем селско куче на това място.

— Тук няма мърша — изсумтя Конан.

И двамата се обърнаха към ранения боец, който вървеше подир тях сред другарите си. На тъмното му чело блестеше пот, дръпнатите му устни разкриваха болезнена гримаса. После и двамата отново погледнаха към каменната кула над тях.

По възвишенията лежеше сънна тишина. На кулата, както и на странната пирамидална постройка зад нея, нямаше никакви признаци на живот. Но мъжете, които се катереха нагоре бяха напрегнати като хора, които вървят по ръба на кратер. Керим Шах свали от гърба си тежкия туранийски лък, който убиваше от петстотин стъпки, а иракзайците стиснаха в ръце по-леките си, но не по-малко смъртоносни лъкове.

Още не бяха стигнали на разстояние един изстрел от кулата, когато без предупреждение нещо падна от небето. То мина толкова близо до Конан, че той почувства вятъра от спускащите се крила. Един иракзаец залитна и падна, а от прерязаната му шийна вена бликна кръв. Един ястреб с криле като полирана стомана, с извита като ятаган човка, от която капеше кръв, се издигна нагоре, когато тетивата на лъка на Керим Шах звънна. Птицата полетя като камък надолу към земята, но никой не видя какво стана с тялото.

Конан се наведе над жертвата от атаката, но мъжът вече беше мъртъв. Всички мълчаха. Нямаше смисъл да се коментира фактът, че

никога досега никой не беше чул ястреб да напада човек. Силна ярост започна да измества фаталната летаргия в душите на иракзайците. Косматите пръсти сложиха стрели на тетивата и мъжете, загледаха отмъстително към кулата, чиято тишина започна да ги дразни.

Следващата атака дойде бързо. Всички я видяха — една праханка от пушек, която се отдели от кулата и започна да се търкаля по склона към тях. Подир нея се появиха и други. Те изглеждаха безопасни, просто кълба от облачна пяна, но Конан отскочи настрана, за да избегне контакта с първата. Зад него един от иракзайците удари със сабята си нестабилната маса. Мощен взрив разтърси планинския склон. Последва ослепителен пламък, след това гъбата изчезна, а от прекалено любопитния войн остана само куп овъглени и почернели кости. Изпечената ръка още стискаше дръжката от слонова кост, но острието на сабята го нямаше — беше се разтопило от ужасната топлина. Другите мъже, които стояха почти до жертвата, не бяха пострадали, освен дето бяха зашеметени и полуослепени от неочаквания пламък.

— Не се докосвайте до сабите! — извика Конан. — Пазете се... отново идват!

Склонът над тях почти изцяло беше изпълнен с търкалящи се сфери. Керим Шах опъна лъка си и изпрати една стрела в облакообразната маса пред него и кълбото се спуска като мехурче, изхвърляйки пламък. Хората му последваха неговия пример и следващите минути по планинския склон се разрази гръмотевична буря, а мълниите тряскаха и изливаха водопади от огън. Когато стрелбата престана, в колчаните на бойците бяха останали съвсем малко стрели.

Навъсени те продължиха да се изкачват по овъгления, почернял, склон, където от експлозиите на дяволските бомби на места голите скали се бяха превърнали в лава.

Сега, почти на един изстрел разстояние от смълчаната кула, бойците се разгърнаха в боен ред, готови за всякакъв ужас, който може да ги сполети.

На кулата се появи фигура и повдигна дълъг десет стъпки бронзов рог. Неговият пронизителен рев прозвуча над склоновете като тръбите от Деня на страшния съд. А после започна да се чува ужасен

говор. Земята се затресе под краката на нашествениците. От подземните глъбини се разнесе тътнеж и бумтене.

Иракзайците пицяха, олюляваха се като пияни по тресящия се склон, а Конан със светнали очи се втурна дръзко нагоре, с нож в ръка, право към вратата на стената на кулата. Над него големият рог ехтеше и бумтеше с животински присмех. И тогава Керим Шах опъна тетивата на мощния си лък и стреля.

Само тураниец може да стреля така. Ревът на рога неочаквано престана и на негово място се чу тънък, пронизителен писък. Фигурата със зеления тюрбан се олюля, хвана дългата стрела, която трепереше забита в гърдите му и после се преметна тежко през парапета. Големият рог падна върху наъбената стена и провисна несигурно. Друга фигура, загърната в наметало, се спусна да го хване, пицейки от ужас. Отново извънхна тетивата на туранийския лък. Отново му отговори предсмъртен вой. Падайки, вторият последовател закачи рога с лакът, бутна го от парапета и той се разби на скалата под кулата.

Конан премина разстоянието до кулата с такава главоломна бързина, че преди ехото от това падане да заглъхне, той удряше със сабята си по вратата. Предупреден от своя първичен инстинкт, Конан неочаквано се отдръпна, точно когато отгоре се изсипа разтопено олово. Веднага се върна отново на мястото си, удряйки по вратата с удвоена ярост. Беше възбуден от факта, че враговете му прибягваха към земни оръжия. Магията на последователите беше ограничена. Техните магьоснически сили също можеха да се изчерпят.

Керим Шах бързаше нагоре по склона, а неговите планинци го следваха наредени във форма на полумесец. Докато тичаха, те стреляха, а стрелите им се разбиваха в стените или свода над парапета.

Тежката порта от тиково дърво отстъпи пред атаката на кимериеца и той надникна в кръгла стая, от която нагоре се виеше стълбище. На отсрещната страна на стаята зееше врата, през която се разкриваше отсрещния планински склон и гърбовете на дузина оттеглящи се фигури в зелени наметала.

Конан изрева, направи крачка навътре, но вродената му предпазливост го накара да отскочи назад. В същия миг на мястото, където беше стоял по-рано падна огромен каменен блок. Викайки следващите го бойци, той се спусна около кулата.

Последователите бяха изтеглили първата си защитна линия. Когато заобиколи кулата, Конан видя зелените им наметала да се мяркат в планината пред него. Той се спусна да ги догони, дишайки тежко от жажда за мъст, следван от Керим Шах и иракзайците, чийто фатализъм беше отстъпил пред временния триумф и те стреляха и виеха като вълци при преследване.

Кулата стоеше на по-ниския край на тясно плато, чийто склон едва се виждаше. Стотина стъпки по-нататък платото изведнъж свършваше до бездънна, бездна. Последователите очевидно бяха наскочили в тази бездна с най-голяма скорост. Техните преследвачи видяха зелените им наметала да се развяват и да изчезват надолу.

Секунди по-късно те самите стояха на края на този голям ров, който ги делеше от замъка на Черните магьосници. Клисурата, дълбока петстотин и широка около четиристотин стъпки имаше отвесни стени и очевидно ограждаше планината, тъй като се простираше в двете посоки, а край не се виждаше. В нея от стена до стена блещукаше и трепкаше странна прозрачна мъгла.

Конан погледна надолу и изсумтя. Далеч под него по светещото дъно, което блестеше като полирано сребро видя телата на облечените в зелени наметала последователи. Очертанията им трептяха и бяха неясни като гледани под вода. Вървяха един след друг към отсрещната стена.

Керим Шах сложи стрела на тетивата и стреля. Но когато удари в мъглата, която изпълваше бездната, стрелата изглежда изгуби инерцията и посоката и се отклони от направлението си.

— Ако те са слезли долу, ние също можем да слезем! — изръмжа Конан, докато Керим Шах гледаше учуден подир стрелата си. — Тук ги видях за последен път...

Гледайки внимателно надолу той видя далеч на дъното на бездната нещо да блести като златна нишка. Последователите изглежда следваха тази нишка и тогава той неочаквано си спомни загадъчните думи на Кемша: „Следвай златната жилка!“ Както беше клекнал, на самия край, под ръката му, той я намери — тънка жилка от блестящо злато, простираща се от оголената скала в края надолу през сребърното дъно. Намери и нещо друго, което, поради необичайното отражение на светлината, досега беше невидимо за него. Златната жилка следваше

тесен скат с изсечени в него стъпала, който се спускаше надолу по урвата.

От тук са слезли последователите — изръмжа той към Керим Шах. — Те не са адепти, за да прелетят по въздуха! Ние ще ги последваме...

В този момент мъжът, който беше ухапан от дивото куче, изкрещя ужасно и скочи към Керим Шах скърцайки със зъби, а от устата му течеше пяна. Тураниецът отскочи бързо като котка настрана, а полуделият човек полетя с главата надолу в пропастта. Другите мъже се спуснаха към бездната и го загледаха учудено. Лудият не падна като камък. Той плуваше бавно надолу през розовата мъгла, сякаш потъва в дълбока вода. Крайниците му се движеха като на човек, който плува, лицето му беше червено и изкривено повече, отколкото на луд. Долу, на блестящото дъно тялото му най-после се спря и остана да лежи неподвижно.

— В тази бездна витае смъртта — промърмори Керим Шах, отдръпвайки се от розовата мъгла, която трептеше почти до краката му. — Сега накъде, Конан?

— Напред! — отговори мрачно кимериецът. — Тези последователи са хора. Щом тя не убива тях, няма да убие и мен.

Той пристегна колана си, а ръцете му докоснаха пояса от Кемша. Конан се намръщи, после мрачно се усмихна. Беше забравил за този пояс. И все пак смъртта на три пъти беше минавала покрай него, за да порази друга жертва.

Последователите достигнаха далечната стена и се заизкачваха нагоре като големи зелени буболечки. Останал самичък върху ската, Конан започна внимателно да се спуска. Розовият облак, който се стелеше над бездната, обгърна глезените му. После достигна до коленете, до бедрата, до кръста, до мишниците. Почувства се така, както се чувства човек в гъста мъгла през влажна нощ. Когато мъглата стигна до брадата му, Конан се поколеба за миг, след това се пхна в нея. Дъхът му моментално секна. Целият му въздух излезе и той почувства ребрата си да притискат вътрешностите му. С последни сили се повдигна, борейки се за живота си. Главата му се подаде над повърхността на розовия облак и той пое дълбоко дъх.

Керим Шах се наведе към него, говореше му, но Конан нито го чуваше, нито му обръщаше внимание. Умът му упорито се държеше за

онова, което му беше казал умиращият Кемша, търсеше пипнешком златната жилка и откри, че при слизането се беше отклонил от нея. В ската бяха изрязани няколко реда от стъпала. Заставайки непосредствено над жилката, Конан започна отново да се спуска. Розовата мъгла отново се издигна над него и го погълна. Сега главата му беше под нея, но той продължаваше да вдишва чист въздух. Над себе си видя другарите си да гледат към него. Мъглата трептеше над главата му и правеше чертите на лицата им неясни. Той им махна с ръка да го последват и продължи бързо да се спуска, без да чака, за да се увери дали са тръгнали.

Керим Шах мълчаливо прибра сабята в ножницата си и го последва, а иракзайците, които се страхуваха повече да останат сами, отколкото от ужаса, който може да ги очаква долу, се втурнаха подир него. Всички се държаха за златната жилка, както видяха да прави кимериецът.

По ската се спуснаха на дъното на бездната и тръгнаха по блестящата равнина, стъпвайки по златната жилка, сякаш бяха еквилибристи. Движеха се така, като че ли минаваха по невидим тунел, по който свободно циркулираше свеж въздух. Чувстваха, че смъртта е само на една ръка от тях, но не ги докосна.

С опънати нерви те продължиха да следват жилката по подобен скат на другата стена, по която последователите се бяха изкачили и изчезнали. Не знаеха какво ги очаква между издадените скали, които стърчеха като устна над бездната.

С ножове в ръце там ги посрещнаха облечените в зелени наметала последователи. Може би те бяха достигнали предела на допустимото отстъпление. Може би стигийският пояс около кръста на Конан бе причина за отслабване на магиите, за тяхното бързо изтощаване. Може би някаква повеля за смърт при неуспех ги беше накарала да скочат от скалите с горящи очи и блестящи ножове, прибягвайки в своето отчаяние материални оръжия.

Там, между канарите, на ръба над бездната, борбата не беше с магьоснически средства. Това беше борба с реални оръжия, където сечеше истинска стомана и бликаше истинска кръв. Където мускулести ръце държаха саби, които се забиваха в потръпваща плът и мъже падаха посечени, за да бъдат стъпкани под краката на биещите се над тях.

Един иракзаец беше посечен между скалите, но последователите бяха в тежко положение — съсичани на части или хвърляни през ръба. Те падаха бавно към сребърното дъно, което блестеше далеч долу.

После завоевателите избърсаха кръвта и потта от челата си и се спогледаха. Конан, Керим Шах и четирима от иракзайците все още бяха на крака.

Те стояха между опасващите края на бездната зъбери, предвиеща се нагоре широка стълба с дузина, широки сто стъпки стъпала и изрязани в зелен, приличен на нефрит материал. Стъпалата извеждаха до широка, непокрита галерия от същия полиран камък, над която един над друг се издигаха етажите на замъка на Черните магьосници. Той изглеждаше като изсечен от самата скала. Архитектурата беше безупречна, но без украса. Многобройните двукрили прозорци бяха със затворени пердета и със спуснати капаци. Нямаше никакъв признак на живот — нито дружелюбен, нито враждебен.

Те се заизкачваха мълчешком, предпазливо, като хора, които влизат в гнездо на змии. Иракзайците бяха онемели, сякаш крачеха към неизбежна гибел. Дори Керим Шах мълчеше. Само Конан изглежда нямаше ясна представа за чудовищното объркване и насилствено откъсване от обичайната мисъл и действие, което предизвика тяхното нахлуване, за безпрецедентното нарушение на традицията. Той не беше човек от Изтока. Беше от онези хора, които, без да се замислят, са готови да влязат в бой с дяволи и магьосници, така както биха се били с човеци.

Конан се изкачи по блестящите стълби, прекоси широката зелена галерия, отиде до голямата, обкована със злато врата от тиково дърво и я отвори. Той огледа горните етажи на пирамидалната структура, която се издигаше над него, протегна ръка към бронзовата издатина, представляваща дръжка на вратата и тогава спря, усмихвайки се мрачно. Дръжката беше с формата на змия, повдигнала глава върху извитата си като дъга шия. Испита усещането, че металната глава ще оживее под ръката му.

С един удар я откърти от вратата. Звънът от бронза върху лъскавия под не намали вниманието му. С върха на ножа си той отметна настрана дръжката и отново се обърна към вратата. Над кулата царуваше пълна тишина. Далеч под тях във виолетовата мъгла се мерзелееха планински склонове. Слънцето блестеше върху покритите

със сняг върхове. Високо над кулата като черна точка в синьото небе се виждаше лешояд. Но за него мъжете пред обкованата със злато врата бяха единственото доказателство за живот — дребни фигурки върху зелена нефритена галерия, застанали на шеметна височина, с фантастична грамада от камък, извисяваща се над тях.

Силен вятър откъм заснежените върхове развя окъсаните им дрехи. Дългият нож на Конан, цепещ дъските от тиково дърво, разбуди планинското ехо. Той продължи да удря, сечейки както полираното дърво, така и металния обков. През издялания отвор Конан погледна във вътрешността — предпазлив и нащрек като вълк. Той видя широка стая, полирани каменни стени без гоблени, покрит с мозайка под без килими. Квадратни, полирани абаносови столове и каменен подиум бяха единствените мебели. В стаята нямаше хора. На отсрещната стена се виждаше друга врата.

— Остави навън часови! — изръмжа Конан. — Аз влизам.

Керим Шах направи знак на един боец и той тръгна към средата на галерията с лък в ръка. Конан влезе в замъка, последван от тураниеца и тримата останали иракзайци. Останалият на пост плюна, изръмжа в брадата си и трепна, когато неочаквано до ушите му достигна тих, подигравателен смях.

Той повдигна глава и видя от горния етаж да слиза клатейки глава висока фигура в черно наметало. Цялото му отношение говореше за пренебрежение и злоба. Бърз като светкавица иракзаецът вдигна лъка си и стреля към завитите с наметалото гърди. Подигравателната усмивка не се промени. Магьосникът изкубна стрелата от гърдите си и я хвърли обратно към стрелеца, но не както се хвърля оръжие, а с пренебрежителен жест. Иракзаецът инстинктивно се отдръпна и вдигна нагоре ръце. Пръстите му стиснаха премятащата се във въздуха стрела.

Изпищя. В ръката му дървената стрела неочаквано оживя. Твърдата ѝ форма омекна в дланта му. Той се опита да я хвърли, но беше късно. С голата си ръка държеше жива змия, а тя бързо се уви около китката му и злобната ѝ, прилична на клин глава се спусна към мускулестата ръка. Той отново изпищя, очите му се разшириха от ужас, лицето му стана мораво. Иракзаецът падна на колене разтърсван от ужасна конвулсия, а после се просна и остана неподвижен.

Още при първия вик мъжете вътре се обърнаха. Конан се спусна бързо към отворената врата, после спря озадачен. За хората зад него изглеждаше, че той напруга сили срещу въздуха. Макар да не виждаше нищо, под ръката си усети хлъзгава, гладка, твърда повърхност и разбра, че входът е затворен с кристален лист. Той виждаше през него иракзаецът да лежи неподвижен върху гладкия като стъкло под на галерията, а от ръката му да стърчи обикновена стрела.

Конан вдигна ножа си и удари, а наблюдаващите бяха слисани като видяха, как ударът му беше спрял видимо по средата на въздуха със силен звън на стомана, която удря в твърд материал. Конан не продължи. Той знаеше, че дори легендарната извита сабя на Амир Курум не може да разбие тази невидима завеса.

Той обясни накратко на Керим Шах проблема и тураниецът вдигна рамене.

— Е, щом като този изход е блокиран, ще трябва да намерим друг. А до тогава пътят ни е напред, нали?

С ръмжене кимериецът се обърна и тръгна през стаята към другата врата с чувство, че прекрачва към гибелта. Когато вдигна ножа, за да удари по вратата, тя тихо се отвори, сякаш по собствена воля. Конан влезе в голяма зала по края с високи стъклени колони. На сто стъпки от вратата започваше широко нефритенозелено стълбище, което се стесняваше към върха подобно на стената на пирамида. Какво имаше отвъд това стълбище, той не можеше да каже. Но между него и блещукащото подножие стоеше странен олтар от блестящ черен кехлибар. Четири големи златни змии бяха сплели опашки около този олтар, а клинообразните им глави стърчаха високо във въздуха насочени по четирите посоки на света. Сякаш бяха омагьосани пазачи на приказно съкровище. На олтара, между дъгообразно извитите шии стоеше само един кристален глобус, пълен с мъгливо, подобно на пушек вещество, в което плуваха четири златни нара.

Гледката разбуди в ума му някакъв неясен спомен. После Конан не обърна повече никакво внимание на олтара, защото на по-долните стъпала стояха четири фигури облечени в черни наметала. Не беше видял кога са дошли. Те просто стояха там високи, мършави приличните им на лешояди глави кимаха в такт, краката и ръцете им бяха скрити в надиплените им дрехи.

Един вдигна ръка и ръкавът се завърна, разкривайки ръката му — изобщо не беше ръка. Мимо волята си, Конан спря по средата на крачката. Беше се срещнал със сила, различаваща се по нещо неуловимо от хипнотизма на Кемша. Не можеше да продължи, но чувстваше, че ако желае, може да се оттегли. Другарите му също спряха. Те изглеждаха по-безпомощни от него, неспособни да се движат в каквато и да е посока.

Магьосникът с вдигнатата ръка посочи към един от иракзайците и той тръгна към него като в транс, с втренчени и неподвижни очи, сабята увиснала на отпуснатата му ръка, Иракзаецът мина покрай Конан и кимериецът протегна ръка да го спре. Конан беше много по-силен от него и при обикновени обстоятелства с голи ръце би могъл да счупи гръбначния му стълб. Но сега мускулестата ръка беше отместена настрана като сламка и иракзаецът продължи напред към стълбището, пристъпвайки с рязко движение като автомат. Стигна до стълбището, вдървено коленичи, наведе глава и подаде сабята си. Магьосникът я взе. Тя блесна нагоре, после падна. Главата на иракзаецът падна от раменете му и удари с тъп звук черния мраморен под. От прерязаните артерии шурна кървав фонтан, а тялото се строполи с широко разперени ръце.

Уродливата ръка отново се вдигна, посочи друг иракзаец и той тръгна вдървено към смъртта си. Ужасната драма се повтори и още едно обезглавено тяло легна на пода до първото.

Когато третият планинец тръгна тежко покрай Конан към своята смърт, кимериецът, с изпъкнали на слепоочията вени от усилие да премине през невидимата бариера, неочаквано усети обединените сили, невидими, но действащи около него. Това усещане дойде без предупреждение, но толкова силно, че той не се усъмни в своя инстинкт. Лявата му ръка неволно се пхна под бакхариотския колан и напипа стигийския пояс. И когато го хвана, той почувства в схвандтите си крайници да се влива нова сила. Волята за живот пулсираше със сила, която се равняваше на изгарящата го ярост.

Третият иракзаец се беше превърнал в обезглавен труп и ужасният пръст отново се вдигаше, когато Конан почувства как невидимата бариера се разби. От устата му се изтръгна свиреп, импулсивен вик и той скочи с експлозивната неочакваност на насъбран гняв. Лявата му ръка като на удавник се хвана за пояса на магьосника,

а дясната стисна дългия нож. Хората на стъпалата не помръдваха. Те наблюдаваха с цинично спокойствие. И да бяха почувствали някаква изненада с нищо не я изразиха. Конан не си позволи да мисли, какво може да се случи, когато се приближи до тях на разстояние, от което можеше да ги достигне с ножа. Кръвта пулсираше в слепоочията му, тъмночервена мъгла плуваше пред очите му. Той изгаряше от желание да убива — да забива ножа си дълбоко в плът и кости, да извива острието в кръв и вътрешности.

Още няколко стъпки и ще стигне до стъпалата, където стояха надсмиващите се демони. Конан пое дълбоко дъх, хвърли се напред и яростта му се удвои. Той се втурна покрай олтара със златните змии, когато през ума му като мълния преминаха загадъчните думи на Кемша: „Счупи кристалната топка!“

Реакцията му беше почти инстинктивна. Изпълнението последва импулса толкова спонтанно, че и най-големият магьосник на века не би имал време да прочете мисълта му и да предотврати неговото действие. Завъртайки се като котка от посоката на устремното си нападение, той удари с ножа кристалната топка. Въздухът моментално затрептя от страхотен гръм — дали от стълбите, от олтара или от самата кристална топка, той не можеше да каже. Ушите му се изпълниха със съскане, когато златните змии, изведнъж оживели се заизвиваха и запълзяха към него. Но Конан действаше с бързината на побеснял тигър. Стоманената вихрушка на сабята му посече отвратителните тела, които се извиваха към него и той отново и отново удари кристалната сфера.

Глобусът се пръсна с шум подобен на гръмотевичен трясък, посипвайки черния мрамор с огнени парченца, а златните нарове, сякаш освободени от плен, изскочиха нагоре към високия таван и изчезнаха.

Безумен, едновременно животински и демонски писък прозвуча в огромната зала. На стъпалата се гърчеха четири облечени с черни наметала фигури, извиваха се в конвулсии, пяна капеше от смъртно бледите им устни. После с един яростен нечовешки вой те замлъкнаха и се вдървиха и Конан разбра, че са мъртви. Той погледна към олтара и парчетата от кристала. Четири обезглавени златни змии все още навити на кълбо стояха край олтара, но сега никакъв чужд живот не оживяваше блестящия метал.

Събореният от някаква невидима сила Керим Шах бавно се надигаше. Той поклати глава, за да отмахне звънтенето от ушите си.

— Чу ли трясъка, когато удари? Когато се пръсна кълбото изтрещя така, сякаш в замъка се разбиха хиляда кристални стъкла. Дали душите на магьосниците не бяха затворени в онези златни глобуси?... Ха!

Конан се обърна, а Керим Шах измъкна сабята си и посочи.

В горния край на стълбището стоеше друга фигура. Наметалото ѝ беше от черно, богато бродирано кадифе. На главата си имаше кадифена шапка. Лицето беше спокойно и не беше грозно.

— Що за дявол си ти? — попита Конан, гледайки към него с нож в ръка.

— Аз съм господарят на Ймша! — Гласът беше ясен като камбанен звън, но в него се чувстваше нотка на жесток смях.

— Къде е Ясмина? — попита Керим Шах.

Господарят се засмя.

— Какво те засяга това, мъртви човече? Толкова бързо ли забрави силата ми, която някога ти дарих, та си дошъл с оръжие в ръка, мой беден глупчо? Смятам да ти взема сърцето, Керим Шах!

Той протегна ръка, сякаш да получи нещо, а тураниецът извика пронизително като човек в предсмъртна агония. Той се олюля като пиян, чу се чупене на кости, разкъсване на плът и мускули, късане на брънките на металната ризница и гърдите му се пръснаха сред дъжд от кръв. През ужасния отвор изхвърча нещо червено, от което капеше кръв и отиде в протегнатата ръка на господаря, подобно на парче желязо, привлечено от магнит. Тураниецът падна на пода и остана да лежи неподвижен, а господарят се засмя и хвърли предмета в краката на Конан — все още туптящо човешко сърце.

С рев и проклетия Конан се втурна към стълбището. От пояса на Кемша той почувства как в него се вля сила и усети безгранична омраза и желание да се бори с ужасната еманация на зло, която го посрещна на стълбището. Въздухът се изпълни с трептяща мъгла и той се хвърли в нея като плувец с наведена глава. С полузаслепените си очи, през извивката на лакътя виждаше като през раздвигана водна повърхност да трептят очертанията на омразното тяло на магьосника.

Напрегнат и измъчен от сили, които не разбираше, Конан почувства, че в тялото му се вля енергия отвън. Въпреки силата на

магьосника и собственото си силно страдание тя неумолимо го тласна напред и нагоре.

Сега беше достигнал до горния край на стълбището. Лицето на господаря плуваше пред него в мъгла. Странен страх засенчваше загадъчните му очи. Конан нагази в мъглата като в прибой, а ножът му като живо същество се стрелна нагоре и нанесе удар. Острият връх раздра наметалото на господаря и той отскочи назад с тих вик. После магьосникът изчезна пред погледа на Конан — изгуби се като спукан мехур. Нещо дълго и вълнообразно се хвърли нагоре по малкото стълбище, което се разклоняваше наляво и надясно от площадката.

Конан се спусна подир него по лявото разклонение, несигурен какво точно беше видял да се издига нагоре. Безумното му настроение заглушаваше ужаса, които се надигаше в подсъзнанието му.

Той се втурна в широкия коридор, с под и стени от полиран нефрит. Нещо дълго и бързо мина пред него и изчезна зад завесата на една врата. От вътре се чу вик на ужас. Този вик му даде крила. Той полетя към завесата и влетя стремително в стаята.

Видя ужасна сцена. В далечния край, върху покрит с кадифе подиум Ясмина пищеше от ужас. Седеше свита от страх, вдигнала за отбрана ръка. Завита на тъмни, лъскави спирали, гигантска змия се беше извила над нея и олюляваше ужасната си глава. С приглушен вик Конан хвърли ножа си.

Чудовището мигновено се обърна и връхлетя върху него като порив на вятър през висока трева. Дългият нож беше пробол врата на змията и цяла стъпка от острието се беше промушило през тялото. Но това изглежда само разлюти гигантското влечуго. Голямата глава се надвеси над лицето на мъжа, после се стрелна надолу с широко отворена уста, от която капеше отрова. Конан беше измъкнал от пояса си камата и когато главата се спусна към него, замахна. Върхът прободe долната челюст, премина през горната и ги прикова една към друга. В следващия момент голямото тяло се обви около кимериеца, сякаш змията, неспособна да използва зъбите си, се опитваше да го унищожи със силата на тялото си.

Лявата ръка на Конан беше здраво пристегната от пръстените, които можеха да чупят кости, но дясната беше свободна. Разкрачвайки се, за да запази равновесие, той протегна напред дясната си ръка, хвана дръжката на дългия нож, забит във врата на змията, и го измъкна сред

порой от кръв. Интуитивно и с интелигентност, която надвишаваше животинския й ум, змията сякаш се досети за намерението му и се заизвива и гърчи, опитвайки се да стегне с мощното си тяло дясната ръка. Но с бързината на светкавица дългият нож се вдигна и спусна, отсичайки половината от гигантското тяло на влечугото.

Преди да успее да замахне втори път, големите жилави пръстени на змията се свлякоха от него и звярът се повлече по пода, пръскайки кръв от ужасните си рани. Конан скочи и замахна, но силният удар мина през въздуха, тъй като змията се дръпна от него и удари тъпия си нос в паравана от сандалово дърво. Един от секторите на паравана се изви навътре, дългото, кървящо тяло се промуши през него и изчезна.

Конан моментално атакува паравана. С няколко удара той го разцепи на парчета, погледна през отвора и видя тъмна ниша. Там нямаше свито на колело никакво ужасно чудовище. На мраморния под се виждаше кръв, а кървава следа водеше до една тайнствена сводеста врата. Следите бяха от стъпки на бос човек...

— Конан! — Той бързо се обърна и точно на време, за да хване в ръце деви, която се беше втурнала през стаята към е отчаяна прегръдка, почти изпаднала в истерия от ужас, благодарност и облекчение.

От случилото се Конан беше напрегнат до краен предел. При друг случай прегръдката му би я накарала да се възмути, но сега, когато притисна устните си в нейните, Ясмина не се възпротиви. Деви беше изчезнала и беше останала жената. Тя затвори очи и погълна с цялата жажда на пренебрегваната страст неговите горещи, незаконни целувки.

— Знаех, че ще дойдеш да ме изведеш оттук — прошепна тя. — Ти не би ме оставил в бърлогата на тези дяволи.

Думите й неочаквано му припомниха положението, в което се намират. Той вдигна глава и се послуша. Над замъка на Ймша царуваше тишина, но в нея се таеше заплаха. Заплаха дебнеше от всеки ъгъл, промъкваше се невидима иззад всяка завеса.

— Най-добре е да се махаме, докато е време — промърмори той. — Тези рани са достатъчни, за да убият всеки обикновен звяр или човек, но един магьосник има цяла дузина животи. Отнемеш ли му един, той се измъква като осакатена змия, за да поеме нова отрова от някакъв друг магически източник.

Той вдигна момичето и го понесе на ръце като дете. Излезе от блестящия нефритов коридор и целият нащрек се спусна надолу по стълбите.

— Срегнах господаря — прошепна тя, притискайки се към него разтреперана. — Той направи магии да пречупи волята ми. Най-ужасно беше когато един разпадащ се труп ме хвана в ръцете си... Припаднах и не знам колко дълго лежах като мъртва. Малко след като дойдох в съзнание чух долу звуци от борба и викове, и тогава през завесите допълзя онази змия... ах! — Тя потрепери при спомена за този ужас. — По някакъв начин разбрах, че това не е илюзия, а истинска змия, която искаше да ми вземе живота.

— Най-малкото не беше сянка — отвърна загадъчно Конан. — Той знаеше, че е победен и е предпочел да те убие, вместо да допусне да бъдеш освободена.

— Какво имаш предвид, като казваш той! — попита Ясмина разтревожена и се притисна в него възклиствайки и забравяйки въпроса си. Беше видяла труповете на магьосниците в подножието на стълбището. Бяха отвратителни. Те лежаха изкривени и сгърчени, ръцете и краката им открити и при тази гледка Ясмина стана смъртно бледа. Скри лицето си в силното рамо на Конан.

ЯСМИН И КОНАН

Конан мина бързо през залата, прекоси другата стая и отиде до вратата, през която беше влязъл в галерията. Тогава видя, че подът е осеян с малки, блестящи парченца. Кристалният лист, който покриваше входа беше разбит на парчета и той си спомни трясъка, при разбиването на кристалния глобус. Конан вярваше, че в този момент бяха счупени всички кристални предмети в замъка и някакъв неясен инстинкт или мъчно разбираемо кътче на паметта му припомни истината за чудовищната връзка между господарите на Черния кръг и златните нарове. Той почувства как космите на гърба и на врата му настръхват и престана да мисли по този въпрос.

Когато излезе от зелената нефритена галерия, въздъхна с облекчение. Оставаше му да пресече клисурата, но тогава поне щеше да вижда блясъка на покритите със сняг върхове и дългите склонове, които се спускат в далечната синя мъгла.

Иракзаецът лежеше там, където беше паднал — едно грозно петно върху гладката като стъкло повърхност. Докато се спускаше по виещата се пътека, Конан се изненада от положението на слънцето — още не беше преминало през зенита, а на него му се струваше, че са минали часове, откакто беше влязъл в двореца на черните магьосници.

Почувства силно желание да побърза. Не беше сляпа паника, а инстинкт за нарастваща заплаха зад гърба му. Не каза нищо на Ясмина, а тя изглеждаше доволна да стои сгушена, притиснала тъмната си глава до силните му гърди, да чувства сигурната прегръдка на железните му ръце. Той спря за миг на края на пропастта и се намръщи. Мъглата долу вече нямаше розов оттенък и блясък. Беше тъмносива, призрачна като живота, който трепка несигурно в ранен човек.

Далеч долу дъното искреше като полирано сребро и златната нишка блестеше все така ясно. Конан премести Ясмина на рамото си, тя се отпусна покорно и той започна да се спуска. Бързо слезе от ската

и заприпка през ехтящото дъно. Беше убеден, че се надбягват с времето, че техните шансове за оцеляване зависят от пресичането на тази клисура преди ранените господари на замъка отново да възвърнат достатъчно силите си, за да пуснат срещу тях някоя друга смъртоносна заплаха.

Когато премина по отсрещния скат и се изкачи на билото, той въздъхна облекчено и свали Ясмина от рамото си.

— Оттук ще вървиш — каза ѝ Конан. — Целият път върви надолу по хълма.

Тя погледна крадешком отвъд бездната към блестящата пирамида, която на фона на снежния склон се извисяваше като цитадела на тишината и безсмъртното зло.

— Конан от Гхор, ти магьосник ли си, та можа да победиш черните магьосници на Ймша? — попита Ясмина, докато слизаха по хълма той я беше прихванал със силната си ръка през гъвкавия кръст.

— Не съм, но ми помогна поясът на Кемша, който ми даде, преди да умре — отговори Конан. — Да, намерих го по пътя. Необичаен е, когато имам време ще ти го покажа. Срещу някои магии беше слаб, но срещу други беше много силен, а и един добър нож е винаги от голяма помощ.

— Но ако поясът ти е помогнал да победиш господаря — възрази тя, — защо не е помогнал на Кемша?

Той поклати глава.

— Може ли да каже някой? Кемша беше роб на господаря. Може би това е отслабило неговата магия. Над мен господарят нямаше такава власт, каквато е имал над Кемша. И все пак аз не мога да кажа, че съм го победил. Той отстъпи, но аз имам чувството, че отново ще се срещнем с него. Сега искам да бъдем колкото се може по-далеч от неговата бърлога.

Конан почувства облекчение, когато намери конете, където ги беше оставил — завързани за тамариските. Той бързо ги отвърза и се качи на черния жребец, мятайки момичето пред себе си. Другите ги последваха, освежени от почивката.

— А сега накъде? — попита тя. — Към Афгулистан?

— Не точно сега! — Конан се усмихна сурово. — Някой... може би комендантът... е убил седмината ми вождове. Моите глупави хора

смятат, че аз имам нещо общо с това и ако не успея да ги убедя в обратното, ще ме преследват като ранен чакал.

— Тогава какво ще стане с мен? Ако вождовете са мъртви, аз съм безполезна като заложница. Ще ме убиеш ли, за да отмъстиш за тяхната смърт?

Той я погледна с пламтящи очи и се засмя на предположението ѝ.

— Хайде да отидем на границата — каза Ясмина. — Там ти ще бъдеш в безопасност от афгулийците...

— Да, на вендиянската бесилка.

— Аз съм кралица на Вендия — напомни му тя с нотка на старото си високомерие. — Ти спаси живота ми, за което ще получиш награда.

Макар че Ясмина беше далеч от подобна мисъл, Конан изръмжа недоволно.

— Запази щедростта си за своите градски кучета, принцесо! Ако ти си кралица на равнините, аз съм владетел на планините и няма да те заведа и на една крачка до границата!

— Но ти ще бъдеш спасен... — започна тя объркано.

— И ти отново ще бъдеш деви — прекъсна я той. — Не, момиче. Предпочитам те такава, каквато си сега — жена от плът и кръв, яздеща на лъка на седлото ми.

— Не можеш да ме задържиш на сила! — извика тя. — Ти не можеш...

— Погледни и разбери! — посъветва я той начумерено.

— Ще платя огромен откуп...

— По дяволите твоя откуп! — отвърна той грубо, а ръцете му стиснаха здраво гъвкавото ѝ тяло. — Кралството на Вендия не може да ми даде нищо, което да желая повече от теб. Аз те отвлякох, рискувайки главата си. Ако твоите царедворци искат да те върнат, нека дойдат в Зейбар и се бият за теб.

— Но ти сега нямаш хора! — възрази тя. — Теб те преследват! Как ще запазиш моя живот, когато трябва да спасяваш собствения си?

— Все още имам приятели из планините — отговори Конан. — Има един вожд на куракзайците, който ще те пази, докато аз се оправям с афгулийците. Ако те не ме искат, всемогъщи Кром! Ще отида на север с теб в степите на казаците. Преди да сляза на юг, бях

хетман сред свободните хора. Ще те направя кралица на Запорожката река!

— Но аз не мога — възрази Ясмина. — Ти не трябва да ме държиш...

— Ако идеята ти е толкова противна — попита той, — защо отдаваш с такова желание устните си?

— Една кралица също е човек — отговори тя и се изчерви. — Но тъй като съм кралица, аз трябва да се грижа за моето кралство. Не ме отнасяй в чужда страна. Върни се във Вендия заедно с мен!

— Ще ме приемеш ли за крал? — попита той язвително.

— Е, съществуват традиции... — заекна тя, а той я прекъсна със силен смях.

— Да, цивилизовани традиции, които не ще ти позволят да постъпиш както желает. Ти трябва да се омъжиш за някой престарял крал от равнините, а аз мога да си тръгна със спомена за няколкото откраднати от устните ти целувки. Ха!

— Но аз трябва да се върна в моето кралство! — повтори тя безпомощно.

— Защо? — попита гневно Конан. — За да триеш задника си на златните тронове и да слушаш хвалебствията на самодоволно усмихващи се глупаци в кадифени дрехи? Каква ти е ползата от това? Слушай, аз съм роден в кимерийските планини, където хората са варвари. Бях наемен войник, пират, казак и още сто други неща. Кой крал е бродил из страните, водил е битки, любил е жени и е спечелил плячката, която аз имам? — Аз дойдох в Гулистан да събера орда и да ограбя кралствата на юг — между тях и твоето. Да стана вожд на афгулийците беше само началото. Ако мога да ги спечеля на своя страна, за една година ще имам зад себе си дузина племена. Но дори да не успея, ще се върна в степите, за да ограбвам заедно с казаците туранийските граници. И ти ще дойдеш с мен. По дяволите твоето кралство. Те сами са се грижили за себе си преди ти да си била родена.

Тя легеше в ръцете му, гледаше го, а в душата ѝ се водеше решителна борба. Почувства силата на безразсъдното желание, което беше и негово, и което той беше предизвикал. Но над нея тежеше наследството от хиляди поколения монарси.

— Не мога! Не мога! — повтори тя безпомощно.

— Нямах никакъв избор — увери я той. — Ти... какво по дяволите!

Зад гърба си бяха оставили няколко, мили и язدهа покрай високия хребет, който разделяше две дълбоки долини. Изкачиха се на едно високо било, откъдето можеха да погледнат в долината от дясната им страна. Там се водеше бой. Вятърът духаше откъм тях и отвяваше шума от битката, но въпреки това далеч отдолу се чуваха удари на стомана и чаткане на копита.

Слънцето осветяваше върховете на копия и островърхи шлемове. Три хиляди облечени в ризници конници гонеха пред себе си разкъсана група от ездаци с тюрбани на главите, които бягаха и ръмжаха. Те отвърщаха на ударите като подгонена глутница вълци.

— Туранийци! — промърмори Конан. — Ескадрони от Секундерам. Какво, по дяволите, търсят тук?

— Кой са мъжете, които преследват? — попита Ясмина. — И защо се бият толкова упорито? Те не могат да издържат срещу такова неравенство.

— Петстотин от моите луди афгулийци — изръмжа той, гледайки намръщено към долината. — Попадали са в капан и те го знаят.

Долината наистина беше без изход. Тя се стесняваше до бездна с високи стени, отваряща се по-нататък в кръгла котловина, изцяло заобиколена с високи непристъпни зъбери.

Тюрбанлиите ездаци бяха притиснати към бездната, защото нямаше къде другаде да отидат и те продължаваха неохотно под дъжда от стрели и вихрушката от саби. Ездачите с шлемове на главите ги преследваха, но не ги притискаха много безразсъдно. Те познаваха отчаяната ярост на планинските племена, а знаеха също, че жертвите им са в капан, от който няма изход. Бяха разбрали, че това са афгулийци и искаха да ги обкръжат и да ги принудят да се предадат. За целта, която преследваха им бяха необходими заложници.

Техният емир беше човек на решението и инициативата. Когато достигна Гурашахската долина и не намери нито водачи, нито емисари да го чакат, той продължи напред, доверявайки се на собственото си познаване на страната. По целия път от Секундерам той се би, а планинците си лижеха раните по сгушените между скалите села. Той знаеше, че съществува голяма вероятност нито той, нито някой от копиеносците му с шлемове на главата отново да минат през портите

на Секундерам, защото сега зад гърба му ще останат племената, но беше решен да изпълни заповедта на всяка цена като отнеме от афгулийците деви Ясмина и да я закара като пленница в Секундерам или, ако това е невъзможно, да отсече главата ѝ преди сам да падне мъртъв.

Разбира се, наблюдателите от билото не знаеха нищо от това. Но Конан се въртеше неспокойно.

— Защо, по дяволите, са допуснали да влязат в клопка? — питаше се той. — Знам какво правят те по тези места... преследват мен, кучетата! Навират се във всяка долина... и са се оказали в клопка, преди да разберат. Бедните глупаци! Организируют отбрана на нова линия в клисурата, но няма да могат да се задържат дълго. Когато туранийците ги отблъснат назад в котловината, там ще ги избият като на шега.

Шумът, който достигаше отдолу нарасна. Биейки се отчаяно в тесния проход, афгулийците за известно време задържаха защитените с ризници ездаци, които сега бяха хвърлили всичките си сили срещу тях.

Конан се намръщи заплашително, опипвайки дръжката на ножа си и накрая отсече:

— Деви, трябва да слеза при тях. Ще намеря място, където да се скриеш докато се върна. Ти говори за твоето кралство... е, аз не претендирам, че гледам на тези космати дяволи като на мои деца, но в края на краищата такива, каквито са, те са мои поддръжници. Един вожд никога не трябва да изоставя своите поддръжници, дори и те преди това да са го изоставили. Те мислеха, че са прави, като ме изритаха... По дяволите, те няма да ме изгонят! Аз все още съм вожд на афгулийците и ще го докажа! Мога да слеза без кон в клисурата.

— А какво ще стане с мен? — попита тя. — Ти ме отдели насила от моите хора. Ще ме оставиш ли сега да умра самичка сред планините, докато ти слизаш долу, за безсмислена саможертва?

Вените му се издуха от борбата на собствените му емоции.

— Това е вярно — промърмори той безпомощно. — Само Кром знае какво мога да направя.

Тя обърна леко глава, а на красивото ѝ лице се появи странно изражение.

— Слушай! — извика тя. — Слушай!

До ушите им достигна далечен сигнал на тръба. Те погледнаха към дълбоката долина отляво и видяха в далечния ѝ край блясък на стомана. Дълга редица от копия и полирани шлемове блестеше на слънчевата светлина.

— Конниците на Вендия! — извика, тя ликуващо.

— Хиляди конници! — промърмори Конан. — Много отдавна кшатрианска войска не е навлизола толкова навътре в планините.

— Мен търсят! — отвърна тя. — Дай ми коня си! Ще отида при бойците си! От лявата страна хребетът не е толкова стръмен и ще мога да стигна до дъното на долината. Ти иди при хората си и им помогни да се задържат още малко. Аз ще поведя моите конници в долината откъм горния край и ще нападнем туранийците! Ще ги притиснем като в менгеме! Бързо, Конан! Ще пожертваш ли хората си заради, собственото си желание?

Очите му излъчваха изгарящия глад на степите и студения блясък на горите, но той поклати глава, скочи от жребеца и остави юздата в ръцете ѝ.

— Ти спечели! — изсумтя той. — Препускай надолу като дявол!

Тя обърна коня към левия склон, а той затича по хребета, докато достигна дългата шумна клисура, в която се водеше бой. Конан се запуска надолу като маймуна, вкопчвайки се в издатини и пукнатини, за да падне най-после, с краката напред, сред битката, която се водеше в началото на дефилето. Саби свистяха и звънтяха около него, коне се изправяха на задните си крака и тъпчеха с предните, шлемове с пера се поклащаха между подгизнали от кръв тюрбани.

Конан удряше и виеше като вълк. Хвана една позлатена юзда и избягвайки удара на ятагана, заби дългия си нож нагоре между ребрата на ездача. В следващия миг беше на седлото, крещейки свирепи заповеди на афгулийците. За момент те го гледаха тъпо. После, когато видяха опустошението, което ножът му причинява сред враговете им, отново се заловиха за работата си, приемайки вожда си без коментар. В този ад от свистящи саби и бликаща кръв нямаше време за въпроси и за отговори.

Конниците с островърхи шлемове и украсени със злато ризници пъплеха около устието на клисурата, мушкаха и сечаха, а тясното дефиле беше натъпкано с коне и мъже, с бойци притиснати един до друг, които промушваха и сечаха смъртоносно с късите си саби, щом за

момент се откриваше достатъчно пространство, за да замахнат. Когато някой мъж паднеше, попадеше под безпощадно тъпчещите копита. Теглото и човешката сила тук бяха от голямо значение и вождът на афгулийците се биеше колкото за десет души. В такива моменти обичайните навици оказваха голямо въздействие и бойците, които бяха свикнали да виждат Конан в предните редици, въпреки своето недоверие към него, бяха силно ободрени.

Но численото превъзходство също беше от значение. Натискът на мъжете отзад принуди конниците на Туран да влизат все по-навътре и по-навътре в дефилето, сред зъбите на блестящите извити саби. Стъпка по стъпка афгулийците бяха изтласквани назад, оставяйки дъното на дефилето покрито с убити. Докато сечеше и удряше като обладан от зъл дух, Конан имаше време за някои смразяващи съмнения. Ще удържи ли Ясмина думата си? След като се присъедини към своите бойци тя можеше да обърне на юг и да остави него и неговите хора да загинат.

Най-после, след отчаяния бой, който сякаш водеха от столетия в долината, над ударите на стоманата и смъртоносните викове се чу друг звук. И тогава под разтърсващия гръм на тръби и гръмотевичния тропот на копита, пет хиляди конници от Вендия поразиха войската на Секундерам.

Този удар разцепи на части туранийските ескадрони, разстрои ги, разкъса ги и ги разпръсна из цялата долина. Вълната мигновено се отдръпна назад от долината. Настъпи хаотичен, объркан бой, конници се обръщаха назад и се биеха поединично и на малки групички, а после емирът падна прободен в гърдите от кшатрианско копие, а ездачите с островърхи шлемове обърнаха конете си и препуснаха като луди.

Бягаха от долината като се опитваха да си пробият път през тълпите, които ги нападаха отзад. Те се разпръсваха и бягаха, а победителите ги гонеха и цялото дъно на долината — и склоновете, и билата се покриха с бягащи и преследвачи. Останалите живи, способни да яздят афгулийци се втурнаха извън дефилето и се включиха в преследването. Приеха безрезервно неочаквания съюзник, както бяха приели без съмнение и завръщането на своя отхвърлен вожд.

Слънцето се спускаше към далечните скали, когато Конан, с разпарцалосани дрехи, с воняща на пот и кръв ризница, с окървавен нож, стъпвайки по трупове, отиваше към мястото, където деви Ясмина беше спряла коня си.

— Ти удържа на думата си, деви! — извика той. — Всемогъщи Кром, макар че имах тежки мигове в онази бездна... Пази се!

От небето врълхлетя един огромен лешояд и бумтежът от крилата му събори мъжете от конете.

Подобната на ятаган човка се насочи към нежната шия на деви, но Конан беше по-бърз — вихрен бегом, лъвски скок, свирепо замахване с ножа, от който още капеше кръв и лешоядът изкрещя с ужасен човешки вик. Падна тежко настрани и се запремята по скалите към речното дъно на хиляда стъпки надолу. Докато падаше, размахвайки черните си крила той приличаше не на птица, а на човек, облечен в черно наметало, с разперени настрани ръце в широки ръкави.

Все още с окървавен нож в ръка, Конан се обърна към Ясмина. Сините му очи светеха като въглени, раните по мускулестите ръце и бедра кървяха.

— Ти отново си деви — каза той, усмихвайки се свирепо при вида на украсеното със злато фино наметало, което беше сложила над дрехите на момичето от планината. Ни най-малко не го притесняваха кавалерите около него. — Трябва да ти благодаряла живота на триста и петдесет от моите момчета, които се убедиха, че не съм ги предал. Ти ме върна на пътя към победите.

— Аз все още ти дължа откуп — каза тя, а тъмните ѝ очи блестяха, докато го оглеждаха. — Десет хиляди златни монети ще ти платя...

Той направи гневен, нетърпелив жест, изтръска кръвта от ножа си, пхна го в ножницата и избърса ръцете си в ризницата.

— Когато реша, ще взема откупа по свой начин — каза Конан. — Ще го взема в двореца ти в Айодя и ще дойда с петдесет хиляди мъже, за да се уверя, че везните ти са верни.

Тя се засмя и хвана юздата.

— А аз ще те посрещна на бреговете на Джумда със сто хиляди!

Очите ѝ блестяха от страстно разбиране и възхищение. Отстъпвайки назад той вдигна ръка в кралски жест, посочвайки, че

пътят пред нея е чист.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.